

M

Πίπιννα Δ. Έλλη

OI

ποίηση 2002-2003

P

A

MOY

A

P

M

OY

P

σύννεϋ 2003-2004

I

Σ

ΣΑ!

Πιπίνα-Δέσποινα Ιωσηφίδου-Έλλη

Δακτυλογράφηση, επιμέλεια, εκτύπωση

από τη συγγραφέα

Ένας τόμος με τέσσερις Ποιητικές Συλλογές:

- 1.Μοίρα μου Αρμούρισα**
Α'. Οδός Πάθους, Β'. Νημέρτεια, Γ'. Ατέρμονος κύκλος
- 2. Προέκταση,**
- 3. Σταχυολόγηση**
- 4.Τα Κοινά και Τετριμμένα**

ΙΣΒΝ 0 9578501 5 8

1. Γλυκειά μου Αρμούρισα

*Στη γλυκειά Αρμούρισα
Πού 'φυγε
Κουβαλώντας
Την λίκρα του κόσμου!*

Α'. Οδός Πάθους

*Κι αν πάλεψα,
δεν κατόρθωσα να μεταμορφώσω τις ωδόνες
σε ηλιαχτίδες ελπίδας!*

Γλυκειά μου Αρμούρισα

Έλα!..
 Δυο παραμύθια μόνο
 πες μου...
 κι όταν κουραστείς
 τραγούδησέ μου
 για την αγάπη
 για την πίστη
 αχ! την ειρήνη
 και την άλλη...
 τη χαμένη ευτυχία!

Το μέτωπό μου χάϊδεψε
 δροσιά στον πυρετό μου
 ξεδίψασμα στην έρημο.

Τραγούδησέ μου
 και τα όνειρά μας γεμάτα
 μουσική,
 σαν ξημερώσει
 θα τα βρούμε κρεμασμένα
 στη μνήμη μας,
 γλυκειά παραμυθία
 στη δίψα της ανάγκης,
 χέρι μου πονετικό
 και σιγουριά μου,
 αχ, εσύ,
 γλυκειά μου Αρμούρισα!

Ο Σταυρός του Νότου

Μην κλαις μικρό μου!
 Πώς την καρδιά μου
 σχίζουν οι λυγμοί σου!
 Έλα μου!
 Για δεξ ψηλά εκεί,
 είν' ο Σταυρός του Νότου!
 Άκου λοιπόν την ιστορία μου:

Βραδιά ήταν θεσπέσια
 καλό μου,
 και η Σελήνη μυστική,
 τ' αγιάζι όλο νάζι...

Το λιονταράκι
 είχε κρυφτεί
 στις Αλκμήνης την ποδιά
 κι εκείνη
 με άστρα τό 'λουσε...
 Το ράντισε ροδόνερο...

Κι έγινε... το παιδί
 σαν τον πατέρα του,
 αθάνατο!
 Και άντρεψε,
 λιονταπάτησε
 στης γης την άλλη άκρη
 πολύμορφος...
 πολύτροπος...
 και ικανός...
ο Έλλην!...

Κατέβηκε στου Πλούτωνα
 -αθιόφοβος-
 σοφίστηκε το Δούρειο.

Κι ύστερα... Ναι ύστερα...
για να φυλάξει τη χώρα του
πολέμησε,
ως τον Ευφράτη έφτασε...
με τον Αγαρηνό
μακελεύτηκε!

Στον αγκυλωτό σταυρό
-έμβλημα δανεισμένο-
ύψωσε το λάβαρο
του **OXI**.

Τι να πρωτοστορήσω
καλό μου;
Γιος κι αγγόνι...
τυφλού αιιδού,
ατόφιος Πρωτέας
έκανε πολλά τρανά...
πολλά στραβά...
και τι να πεις;

Παλικαράκι μου,
γλύστρησες κιόλας
σ' όνειρο!

Το χέρι να σου το κρατά,
ο Άγγελός σου-φύλακας.
Θησαύρευε στη μνήμη σου
τα λόγια του παππούλη σου.
(**MNHMH=**
του ανθρώπου ριζιμιά...
χαμένος ο που τη χάνει!)

Καλημέρα!

Βιάζομαι
ν' αρπάξω το σύννεφο
νά' ρθω να σε βρω...

Δε φοβάμαι
να κονταρομαχήσω
τον Απόλλωνα
ή και να σβήσω
στη βροχή...

Θα πετάξω κοντά σου
με τη βοήθεια της Κυμοδόκης
και της "ομορφοστράγαλης"
Αμφιτρίτης
και στην παλάμη
θα κρατάω φυλαχτό
τον αστερία,
δώρο της πιστής μου
Νεράϊδας.

Κι όταν βρεθούμε
θα τ' αποθέσω κορόνα
στα μαλλιά σου...

Δε θα φιλήσω
τα ματωμένα σου κοράλια
ούτε θα ψάχνω
σ' αστέρια
των ματιών σου.
Τα πυρωμένα χέρια σου
θα δροσίζω
κι εκείνα θα ασπάζομαι
γλυκειά μου!

Αλληλουϊα!

Καλή μου σιώπησε...
 Μην κλαις!
 Γρήγορα θ' ανταμώσουμε...
 Άκουσέ με, ξέρω!
 Βλέπεις,
 τα πρωϊνά
 τη μνήμη διατηρώ.

Ο ήλιος
 που ανατέλλει και δύει
 -ξέρε το-
 θα λείπει μια μέρα
 βαρυστημένος
 να ζεσταίνει
 την άχρηστη ζωή.

"Μα πόσο σκάρτεψε
 η αλήθεια
 στην πήλινη τη σφαίρα!
 Πάμε για βόλτα κάπου αλλού...
 Ας ψάξουμε
 μήπως βρούμε την ψυχή
 καλή μου!
 Να εξαγνιστούμε
 από τη μπόχα
 να γελάσει μια σταλιά
 η δύστυχη σιωπή!"

Έλα καλή μου...
 Άκουσες
 τι είπε ο ήλιος...

Σβήσε λοιπόν από τα μάτια
την απόγνωση της βροχής,
και τα ίχνη του στρατηλάτη
που καταπίνει
τα παιδιά του...
Σβήσε με το διακόπτη
το φόβο που δαγκώνει.

Βγάλε τ' αγκάθια που
πονάνε την πληγή!
Έρθα -το είπα-
και πρέπει αυτό
να φτάνει.

Τα φλογισμένα χέρια σου
να τα δροσίσω
με ροδόσταμο... θέλω,
κι ύστερα...
να χαρούμε θέλω,
να τραγουδήσουμε
να σύρουμε χορό...

Αλληλούϊα!

Στο Βόσπορο

Στο φλογισμένο Βόσπορο
θα πλύνω αμαρτίες
και κατάρες
και την αρμάδα του Ενετού
θα την ξεχάσω!
Γιατί καλό κι αν μου 'κανε,
πιότερο το κακό της!
Του Αγίου Βράχου
η Θυσία
χαράζει του το έμβλημα.

*Τη δύναμη... τη δύναμη
φύλαγε,
και μη γυμνώνεις
το παρθένο σου κορμί
στα βέβηλά τους μάτια!*

Αδικημένη
νύφη του μεσόκοσμου
κυρά πανώρια,
ζήλεψάν σου το κάλλος
και το διακόμεψαν
οι κενόσπουδοι
-αιώνες τώρα-
κι ο πόνος αρνιέται
να σιγάσει.

Γιατί η αγάπη μου
να γίνει ματαιότητα
αρνείται.

Γιατί με γαλούχισαν
να λατρεύω τα φαντάσματα,
και αραμένη η αγάπη
όλο γεννάει κι όλο θάβει!

Οι δυνατοί βαστούν τη συνταγή
για τις απαντήσεις - λύσεις
ζηλόφθονα!

B'. Νημέρτεια

*Ακριβοί συλλογισμοί
Φωτομερίζουν μέσα μου
Και σβήνουν την κραυγή!*

Ψάχνω

Η έγνοια σου
θαρρώ
πως είναι έγκυρη.
Αλήθεια
έχω βουλιάξει
στην κενοφοβία.
Ψάχνω ν' αρπάξω
συμπάθειας
συμβουλή,
να την απλώσω
χάρτη
στης υστερνής μου
γνώσης
το τραπέζι
και να την μελετήσω!

Μέτρησε...

Πόσο εκείνη
η πληροφορία
μέτρησε!

Έπαψα
να διαβάζω
τη φυλλάδα
κόθορνο!

Δεν είχε
λόγο αληθινό
να πει!

Μόνο κάποιων
κεμέρια γέμιζε,
με ψέμα
πάνω στο ψέμα.

Ζημίωσε
και χώρησε
τα θύματά της,
κι ήθελε
και τα ρέστα!

Μίλα εσύ!..

Μίλα εσύ...
Εγώ βαστώ
τον κούκο
στην παλάμη...

Έκανα έρευνα
ξέρεις,
και διαπίστωσα:
το μαύρο
του κοράκου,
νίκησε το λευκό
του περιστεριού!

Έτσι, κρατώντας
στην παλάμη μου
τον κούκο,
αναρωτιέμαι:
εσύ κι εγώ
πού τάχα
ανήκουμε;

Η Μοίρα

Παιδι μου,
τραίνο με πήγε
ως τον
ανεμόμυλο
της Ελπίδας.
Εκεί ήταν
πού η Μοίρα
είχε στρώσει το τραπέζι
με την πράσινη τσόχα
και ρίχνοντας
πανσιέτες,
είπε,
πως ο Βοριάς
λυσσομανάει
και ότι η Ανατολή
πήρε τη θέση
της Δύσης,
έτσι...
γιατί βαρέθηκε!

Εγώ, κοίταξα
το μαβένιο ορίζοντα
και φύσηξα
τη σκόνη
από την τράπουλα.
Είχε ταξιδέψει
ο Χρόνος
και η Μοίρα
που με κυττούσε,
κουνούσε
την κεφαλή της,
που είχε απομείνει
καύκαλο!

Το δαχτυλίδι

Μη με ρωτάς
πού έθαψα
το δαχτυλίδι!
Γιατί,
αν μάθεις
πως ετούτο
αγόρασε την αγάπη,
δε θα το δεχτείς!

Ξέρεις,
το χώμα
που δένει τις τύχες
δε θα ξεδιψάσει ποτέ,
γιατί η βροχή,
δεν είναι το αίμα
που αποζητά.
Για να ζήσεις,
δός της επιτέλους
τον κρίνο τον αμάραντο
και κάνε σπονδή
με λάδι,
μήπως και γαληνέψει
τον Κέρβερο!

Ο Καύκασος

Είδα τον κυκλώνα,
όταν ο Πάππος μου
καρφωμένος,
ηδονιζόταν τον πόνο
από τα ραμφίσματα
του αϊτού.

Το φώς που
πλανάται
στο σκοτάδι,
είναι η πίστη μου
πως Καύκασος
είναι η Αποκάλυψη,
κι ότι το δικαίωμά σου
ν' αντιμετωπίζεις
τον αϊτό,
είναι απόρθητο!

Φτύσε
στο πρόσωπό του,
μήπως και συχαθεί
τον εαυτό του
κι ο ίδιος
επιτέλους!

Κατά βάθος,
μπορεί όλοι
να έχουν λίγο
φιλότιμο!

Αστέρας του Νότου

Χτυπάς την πόρτα
της θάλασσας,
όταν τα κοχύλια
ψάχνουν
να σε βρουν,
να σε καλέσουν
σε γάμο θεϊκό.
Να σε φέρουν μάρτυρα
αρέσκονται,
στην ένωση
της Γης και τ' Ουρανού.

Έτσι...
Στο Σταυρό του Νότου
σκαρφάλωσε ο Ναύτης
και την παλάμη του
στο μέτωπο κυκλώνει
κι εσένα ψάχνει!

Το διαβατήριό σου
ξέχασες
και τη χλαμύδα σου
κομμάτιασες
στις κονταρομαχίες
με τον Ανατολίτη...

Τώρα περισσεύει,
-και το ξέρεις-
γιατί τα πράγματα
ακολουθούν
τον Αστέρα του Νότου.

Κι εσύ ακόμα χτυπάς
την πόρτα
της θάλασσας!

Το τραγούδι της Γοργόνας

Μην απελπίζεσαι!
Τραγούδα το τραγούδι
της Γοργόνας
κι αυτή
θα συμπονέσει,
και θ' ανοίξει
για να μπεις
στο παλάτι
τ' Ουρανού,
όπου όλα
τα υπαρκτά
κλωθογυρίζουν
σκαλωμένα
στο δίχτυ
της απελπισιάς.

Ετούτη ξέρει
πώς να σε φέρει
στον θρόνο του Αστερία,
που κατάπιε
όλα τα μυστήρια,
κι ύστερα τα γέννησε,
λες κι ήταν
ατόφια δικά του.

Η Νύχτα τα ξέρει
όλα ετούτα,
και δεν ενδιαφέρεται
καθόλου,
να τα κρύψει!

Το μάτι...

Κρουστή κουβέρτα
σε βαστά
στην πλάτη της θάλασσας
κι εγώ
στη φλούδα
της απόγνωσης
απλώνω,
για να τραβήξω
τ' όνειρο...

Σήμερα,
κάποια παιδιά
μού είπαν,
ότι το μάτι
του Κυκλώνα
σε ψάχνει...
ήρεμο!
Μόλις σε βρει όμως...

Τρέχα λοιπόν
να κρυφτείς!

Εγώ θα πιαστώ
από τον κοχλία
και θα του μιλήσω,
γιατί έχει
αυτί μεγάλο
και οι αντίλαλοι
-μαγικοί-
κραδάζουν
το σώμα του.
Έτσι μπορεί
και η θάλασσα
να μάθει επιτέλους
κάποια πράγματα!

Βούκινο...

Δε σου μιλάω,
γιατί το βούκινο
πού 'πιασες,
έφτασε τ' αυτιά
του αγόρτη
κι εκείνος
τα πάλεψε
με τη λεύκα,
που δε μπορεί
να κρατήσει
μυστικό
-κοινή βέβαια
η αντίληψη!

Κάποιοι μιλάνε
και για...
"σπασμένο τηλέφωνο".

Η φωνή σου

Τι κρίμα
 που η φωνή σου
 μοιάζει
 μ' εκείνη,
 «του κοράκου»!
 Ξεγελάει τον
 που την ακούει.

Τα κοχύλια
 στα χείλια σου
 πάνιασαν!
 Δαγκωμένα αέναα
 έχασαν το άλικο,
 η γλύκα στράγγιξε,
 κι εκείνος
 (ενώ εσύ πονάς
 με την απιστία του...
 η φωνή σου...
 «του κοράκου», λέει,
 έγινε βαρετή του...)
 παλεύει πώς
 να δρέψει
 τα κεράσια
 λιόγεννης,
 που τα φυλάει
 με απaráμιλλο ζήλο...

Της τάζει
 -που λες-
 πασουμάκια
 της Βενετίας!

Άγνωστο
 αν το ρεγάλο του
 εξαγοράσει
 τον πόθο του!

Αγριππίνα

Δεν έχω
γεράκι κατά νου,
σα σε σκέφτομαι
Αγριππίνα.
Ούτε το Γρόπα.

Μου θυμίζεις
την κακιά Μάγισσα
παιδί μου,
που νοιάζεται
να περάσει
το δικό της
και με όποιο τρόπο:
θεμιτό ή αθέμιτο!

Όχι, όχι
δε σε λυπάμαι!
Ή... μήπως
και θα έπρεπε;

Ο βούρκος

Δεν ψεύδομαι!
Στο βούρκο
τη βύθισε,
για να σβήσει
τα σημάδια
της απάτης.

Οι Νιμπελούνγκεν
δε θα προστάτευαν
καλύτερα
τους θησαυρούς τους
στη γη των Ασφοδέλων
από ότι εκείνος
την απάτη του!

Η αγαπημένη μου όμως,
ξέρει
πώς ν' απαλλαγεί
από τη βάσανο
και αναδύεται
τινάζοντας
απάνωθ' της
το βρίθος
του βόρβορου...
απαστράπτουσα!

Αλάβαστρο

Το αλάβαστρο στέκεται
από μόνο του!

Το κερι πάνω στο μπρούτζο
χρειάζεται
για το φιλοκέντημά σου...
Από μόνος του
δεν έχει τη διαύγεια
μήτε την πλαστικότητα
που επιβάλλεται
από την αλήθεια,
του ύψους, του γένους,
του κύρους, του συμβολισμού...

Το αλάβαστρο παραμένει
άψογο,
έτσι όπως το επιβάλλει
η φύση του.
Και μοναχά ο κονιορτός
της παράλλογης συμπεριφοράς
το απαλλοτριώνει,
το εμποδίζει να αστράψει
στο φως...
ακόμη και στο σκοτάδι!

*Κασσιανή...
Κασσιόδωρου...*

Η Κασσιανή, ασπάζεται
Κασσιόδωρου... συνταγή.

Η Κασσιανή,
πρόγονος της αποκαθήλωσης,
και γνώσης αρχόντισσα,
δείγμα ηγήτωρος
της θηλυκής αποθράσυνσης...
κι αντάριασμα αντίθεσης,
προς το Θεόφιλο...
τιμωρίας άξια,
κρίνεται.

Σε κελιού μυσταγωγία
η *ψυχή η Κασσιανή*
στη μούσα δώρα φέρει
ακολουθούσα όντως,
Κασσιόδωρου συνταγή!

Το χρέος

Νεφερτήτη...
τέντωσε
νωχελικά τον τραχηλό της.
The human seedling...
Ήθελε να μαρτυρήσει
τον αγώνα του
ν' απαλλαγεί του χρέους
που οδηγεί στην κόπωση
στην ταπεινότητα
του ιδρώτα
που τα χέρια υγραίνει
που προκαλεί τον
να τα πλαντάξει όλα...
ηττοπαθής...
επίορκος...
προδότης της ζωής!

Τα Λιοντάρια...

Κι όμως οι λέοντες
των Μυκηνών
πιστοί
στην αίγλη του μύθου
από του ύψους
σταματούσαν
το μύασμα των αδύτων.
Πλην όμως
πορνεύτηκαν οι πίστεις
κι ετούτοι ανήμποροι
να σταματήσουν το κακό
κυττούν απολιθωμένοι
μέσα από το γλυμμένο βλέμμα
των αιώνων!

Παντιέρα

Πώς δεν εσήκωσες
παντιέρα,
να πλεύσεις μακριά
από τη Μαύρη θάλασσα
τη σφαίρα των στεναγμών!
Γλαυκώπις, δεν ξεχώριζες
το μαύρο σύννεφο
δεμένο
τη δειλή κλωστή
ζυγιασμένο απάνωθ' σου
έτοιμο
σε ύποπτο νεύμα του Βορρά
να σε καταπιεί!

Πασχίζω ακόμη
να καταλάβω
την απαισιόδοξη
αισιοδοξία σου!

Άπλωσα

Σε φακίρικο στρώμα
άπλωσα το σώμα
πονεμένο και αδιάφορο
και το αίμα
των ηλών
-το αίμα μου-
με δρόσισε!

Φίλη της φίλης μου

Μην ψηλομετράς
τις μικροσυμπτώσεις
ως δυστυχίας αίτια...
Να χαιρεσαι
που σε παρακαλούν
να καταλάβεις
και να καταλαβαίνεις
τα μηνύματα συμπάθειας
και όχι της εμπάθειας
τα δόντια
να ματώνουν την ψυχή σου.

Τραγούδια...

Τραγούδια και παινάδια
 όλα χωρούν στα ψέματα
 κι όλα χωρούν στον πόνο
 κι εκείθε το παράπονο
 το παραπονεμένο:
 πώς τάχα τα κατάφερα
 μέσα σε δίχτυ σκάλωσα
 μοιράδι τύχης άτυχης,
 πώς Θεέ μου παραδέρνω!

Δεινά πολλά πως κουβαλώ...
 μερονυχτίς οδοιπορώ
 χωρίς στασίδι σ' εκκλησιά
 άρρωστος κι αλειτούργητος
 χωρίς κανένα αγίασμα,
 χωρίς εξομολόγο
 το άχτι μου για να του πω,
 γινάτι για να σβήσω,
 και να μοσχομυρίσω...
 τον όμορφο σκοπό
 ν' ανακαλύψω
 που αράθυμος τον έθαψε
 μαύρος ο κιονορτός...

Χωρίς νερό στη γούρνα
 χωρίς τρίμμα
 απ' το σώμα Σου...
 Θεέ μου και Πατέρα
 πώς θα με συγχωρήσεις;
 Πότε θα δω ξημέρωμα
 πότε θα δω τον ήλιο
 πότε θα λάμψει τ' άγιο φως
 πότε θα έρθει η λύτρωση!

Διαθλασμένο μέτρο

Στο διαθλασμένο μέτρο
 δε μετρώ
 γιατί με ξεγελάει...
 Όμοια κι εσύ...
 Σε πίστευα
 τιμής χοντρό δοκάρη...
 Κρίμα, το κρίμα σου
 γιορντάνι στο λαιμό μου
 να περνάς κι ύστερα,
 στην πηγή του Σιλβάμ
 τα χέρια σου να θες να καθαρίσεις
 από το μύασμα
 του ψεύδους που συγχέει.

Τ' αστέρια έπαψαν
 να μιλούν από καταβολής
 τυλιγμένα τη σιωπή
 διαμαρτυρίας,
 και πότερο
 γιατί τα καμωμένα σου
 τα φτόνεις πάνω μου
 και δικά μου τα βαφτίζεις
 μικρονουνέ των ευκαιριών.

Παρανοϊκός λοιπόν και πάλι
 από την παρανοητικότητα
 που είναι παράγωγο
 του διανθισμένου κήπου
 της επινοητικής
 προνοητικότητάς σου!

Το Σολφέζ!

Στη μνήμη της Όλγας Μέντζου

Όλγα μας σεβαστή
 -ούτε αδερφή
 να ήσουν του Μπιετόβεν-
 με το μαλλί
 το πάλλευκο κυματιστό
 στη βάση του λαιμού
 -καταμεσίς χωρίστρα-
 άξια βιολονίστρα.
 Ω, Δεσποινίς!
 όλα θα ήταν βέλτια
 αν δε μας φόβιζες πολλά
 -πώς έτριζες τα δόντια σου!-
 μαινάδα πάνω-κάτω
 στην αίθουσα των εκατό
 μαθητριών... και βάλε.
 Μας τρόμαζες,
 -άχ Όλγα μας!-
 και το Σολφέζ, που θά 'πρεπε
 με ζήλο να μαθαίνουμε,
 στο μάθημα της μουσικής...
 με φόβο περιμέναμε!
 Καλά κι αν είχαμε μαλλί
 σύρριζα κουρεμένο...
 κοτσίδα κι αλογοουρά
 άγρια τα τραβούσες!

Τη συμφωνία του *Πεπρωμένου*
 σίγουρα την αγαπούσες!

Η φίλη μου, η Βάσω,
 την τόση εξαλλοσύνη σου
 να τιθασεύσει πάσχιζε
 -μήτε αυτό το *Ναμπούκο*
 σε συγκινούσε πια-
 και με μαθηματική
 στρατηγική
 τη μνήμη της εστράτευε...
 Ν' αποστηθίσει βάλθηκε
 κομμάτια του Σολφέζ
 για να γλυτώνει σίγουρα
 τις άγριες ιαχές!
 -Έτσι υιοθετήσαμε *της Ida*
 το *Νικητήριο παιάνα!*

Το ποτιστήρι

Το ποτιστήρι του Θυμού
 δεν το εκλάβατε επεικώς...
 Όμως πώς θα μετρίαζόταν ετούτος
 στα μάτια σας
 αν δεν σας δρόσιζε κομμάτι!

Η ενοχή της Φαινομενικότητας

Ο Ιάγος
 συνώνυμος της υποψίας,
 και ο Οθέλλος
 συνώνυμος της δυστυχίας
 εξαιτίας της δυσπιστίας,
 για την αξιοπιστία
 και δη την απιστία
 έστω και τη φαινομενική!

Καϋμένη Δεισδαιμόνα,
 στον κήπο των ασφοδέλων
 εκλεκτή ανεμώννα!
 Λυγίζεις
 και φιλάς τη γη
 αθώα και πιστή
 στην απιστία τον πιστό,
 θύμα των συμπτώσεων,
 παράλογων κακώσεων.
 Έγκλημα εναντίον της ύπαρξής σου,
 ο έρωτάς σου, γυναίκα!

Ηλέκτρα

Παράγωγο του ήλεκτρου
 και μη μελένιας γεύσης
 θολούρας ήλιου
 και ήλιου νοθευμένου...
 με μιμήσεις ζωής
 και κατακάθια πετρωμένα,
 μελένια απολιθωμένα
 για του λόγου το αληθές!

Amicus... amici

Ο φίλος το φίλο στη φουρτούνα
 αναγνωρίζει!
 Η φιλία σου αμυδρό φως
 στο πρώτο τρέμουλο του αγέρα
 έσβησε...

Στεναγμοί!

Οι Νύμφες που αγαπούν
 τους στεναγμούς,
 ξέρουν
 του ανέμου
 τα καπρίτσια...
 Απ' άκρη σ' άκρη
 κλέβει ήχους...
 γίνεται βούκινο...
 Η άρπα του Κιθαρωδού
 ανατριχιάζει
 στο ακούμπημα
 μασμάτων.

“Πού πάμε
 επιτέλους γιε μου;
 Φύσα τα
 στη μαύρη Δίνη
 να χαθούν!
 Μην τα ρίχνεις
 πάνω μου
 -τι οδύνη!-
 και με ντροπιάζεις”

Μα... είναι
 οι Στεναγμοί σου,
 Άνθρωπε!

Δώρα...

Δυο γυναίκες
-φίδια που σύρριζαν
βυζαίνανε
στους μαραμένους κόρφους-
σ' έψαχναν
μες το χάραγμα!

Κάνιστρα
είχαν τα δώρα
από τον Άδη...
είπαν.

Κι εκεί ακόμη,
δε σε ξεχνούν
οι φίλοι σου.
Τόσο πολύ πια
σε αγαπούσαν
παιδι μου!

Να ξαγρυπνάς

Προσκεφάλι
το σύννεφο έπιασες
και στρώμα σου
έκανες τον αφρό
των κυμάτων!
Νανούρισμα
περίμενες...
παιδι μου!
Μα το τραγούδι
του γλάρου
αγροίκο κι απότομο
σου το χαλάει!

Χρειάζεται
να ξαγρυπνάς...
παιδι μου,
και να θυμάσαι,
να μη σε πιάσουν
στον ύπνο,
την ώρα
που αμέριμνα
ταξιδεύεις!

Μάγια...

Σαν έκανε μάγια...
 σαν πήρε τα καλύτερα...
 όμοια κι εκείνος,
 πέρασε
 κι έφυγε...
 Στο πέρασμα,
 των στενών
 ίδια πληγώθηκε,
 κι όταν ακόμη νόμιζε
 πως ευτυχούσε!

Οι Θεοί μήτε
 που κατέχουν
 τη μνήμη μας πια!
 Είναι,
 γιατί τ' άστρα
 κυττάζουν
 -πέρα από της Γης-
 τη δουλειά τους...
 Κι όλα τα παραμύθια
 που υφαίνεις
 δεν πάνουν τόπο.

Η εικόνα
 του γυμνού νέου,
 που χαριτολογεί
 ενώπιον κοινού,
 είναι του ημίθεου,
 που όμως
 ξεπουλήθηκε,
 που... περισσεψε!
 Τριάντα
 -ή και λιγότερα-
 αργύρια,
 έχουν
 μεγαλύτερη δύναμη
 από την ελάχιστη
 αξιοπρέπεια!

Η Λήθη

Του στοχασμού
κραδάζουν οι χορδές.

Τα δάχτυλα
αγκυλωμένα
στο συναίσθημα
σέρνουν
απεγνωσμένα
την ωδύνη
στο ερμάρι
της αδηφάγας Λήθης!

“Τι θά ‘πρεπε
να κάνω
ψυχή μου,
τη στιγμή
που εσύ
με ξεπούλησες
στην αδυναμία
και στον πανικό
της καταρρακωμένης
αξιοπρέπειας!”

Ξαναγόρισες!

Σε περίμενα...

Φανταζόμουν
αστέρια,
πλεγμένα
στης κεφαλής σου
τις φτέρες,
δύναμης μαρτυρία!

Τ' άλογό σου,
υποταγμένο
σε χάμουρα χρυσά,
κι ένα γαλάζιο μάτι
θα στόλιζε
το κούτελό του...
Σκληρό διαμάντι
θα ήταν
οι οπλές του,
για να χαράζουν βαθιά
επιτυχίας νότες
στης Μνήμης
το Πολόπτυχο!

Νά 'ρθεις,
σε πρόσμενα,
Ρήγας και νικητής
γραμμένος,
που τη δόξα θά 'φερνες
περασμένη στον καρπό,
βραχιόλι αναπόσπαστο!

Αχ! Ἡρθες!
Και φόραγες τον ἥλιο
για κορώνα
κι εἶχες στ' αχειλι
γέλιο κρεμασμένο,
κι ἦταν Χαρά Θεοῦ
ἄκεινο που μαρτυροῦσα:
ο ερχομός σου!

Τα προηγούμενα
μεμιάς ξέχασα
εἶχα επιτέλους
μαρτυρία
της ὑπαρξῆς σου
καί... ησύχασα!

Στον έβενο...

Στον έβενο της κόμης σου,
 πλέξε τα νούφαρα γαλάζια,
 στο στήθος σταύρωσε
 χαρούμενες κορδέλες,
 βάψε τα μάτια σου
 στο χρώμα της ελπίδας
 κι ύστερα φόρεσε
 κηλίδα από κινά...
 Σημάδια όλα, αντάξια!

Σαν ψάξει
 να σε βρει ο άνεμος,
 χιμώντας μανιασμένος
 στον ξάστερο ουρανό,
 τρέχα στο μπλόκο
 του λαβύρινθου,
 σκεπάσου
 τη χλαμύδα της σιωπής
 κι ακούρμα!..
 Σαν κουραστεί
 κι ο ύπνος
 τον προδώσει,
 βιάσου
 στο Άστρο της Ανατολής,
 που καρτεράει
 ακέραιο
 να συλλάβει
 αξίας τα σήματα.
 Στάσου μακριά
 απ' το δάσος
 του κακού,
 το σταυροδρόμι
 οπού τα μίση
 διαξιφίζονται,
 κι από της τρέλας
 την αδηφάγα δίνη,
 που αφανίζει.

Ο Άγγελος

Ανατρίχιασα
στο άγγιγμα από ψηλά,
που τη δύναμή μου
στράγγισε.

Ήταν η *αγαπημένη* μου
που έγνεφε!
Τα μάτια μου
κατηύθυνε ψηλά
κι ύστερα πάλι
χαμηλά,
στα ρείκια ρείθρου,
πού είχε ορφανέψει
της ευλογίας!

Την κύτταξα
ερωτηματικά,
μου έδειξε
ξανά τον ουρανό...
γαλάζιο τραγικά στεγνό,
τον ήλιο που έλαμπε
σα σε καλοκαιριού
καταμεσήμερο!

Τότε αντίκρισα
το παιδί
που είχε αράξει
τη ματιά του
στην αοριστία!
Ήταν ο Άγγελος
που το είχε σκάσει
από την παράδεισο,
για να συντροφέψει
το στερημένο ρείθρο.

Τα μάτια ενός παιδιού,
-Άγγελου στεγνού,
όπως εκείνο-
μαραζωμένο λουλουδάκι
τ' ουρανού,
μια άμορφη ψυχή
στη διάλυσή της...

Κι εσύ μιλάς,
κι όλο ρωτάς,
τι να φορέσεις
απόψε,
στον ετήσιο χορό!

Στου χρόνου το γύρισμα

Στου χρόνου το γύρισμα
η Μοίρα αποφάσισε
για εκείνον,
να γυρίσει πίσω,
χάριν του μύθου.

Τον είδες άσφαλτα
μπροστά σου
το τόξο να τανύει.
Είχαν στερήσει
της θλίψης οι πηγές
και εκείνες της χαράς.

Τ' άστρα -άλλοτε-
είχαν κλέψει τις λάμπεις...
Έτσι λοιπόν,
η συννεφιά ζούσε
την αίγλη της.

Η σκλαβιά της μνήμης
που αδυνατίζει
στο πέρασμα,
και οι πόθοι
που καταλαγιάζουν
στιβαγμένοι στις ψυχές,
ελευθερώνουν!

Το λουλούδι
που έχασε τ' άρωμά του
και ο σπίνος που ξέχασε
το τραγούδι του,
είναι στοιχεία ρομαντικά
λησμονεμένα.

Το φεγγάρι ήρθε
και στάθηκε
πάνω στο υφάδι,
γιατί ο ήλιος
είχε πλέον βαρεθεί
το στεγνό ήχο του!

Δεν ήξερε
να ρίχνει αλάτι
στην πληγή του πόθου...
Κι εκείνη έγιαννε
από μόνη της
στο πέρασμα...

Το παιχνίδι το έχασε
ο τοξότης,
όταν την υπομονή της
και την κορώνα της,
τα είχαν αμπαρώσει
υφαντά
στα ράφια της προίκας της...
ενώ οι μνηστήρες
κι εσύ,
την είχατε
για εμπόρευμα
αξίας.

Συνήθως

Δεν ξέρω
γιατί πέταξε
καθώς πέρναγες
δίπλα της.
Συνήθως
η ορμή της επαφής
με τον αγέρα
δροσιζει...
Την είδα να πετά
τσουρουφλισμένη...
Γεμάτη ωδύνη
κουνούσε
τα φτερά της!

“Αχ! μικρή μου
πεταλούδα,
φτωχή ψυχούλα,
άδικα
-μα το Θεό-
τσαλάκωσαν
τα ζηλευτά
φτερά σου!”

Τη Χαρά...

Τη Χαρά
δεν την είδε
να ζωγραφίζεται
με τα χρώματά της!

Ένωσε μονάχα
ένα κόμμα
να σαρώνει
την άμμο,
κλέβοντας
τα σύμβολά της
κι αφήνοντάς την
ολόγυμνη
στον ήλιο!

Το θέατρο

Τα σήμαντρα
σταμάτησαν εκεί
και πονεμένος ο ήλιος
έκλεισε τα μάτια του.

Η αυλαία
σύρθηκε
και το θέατρο
έπαψε
να υφίσταται.
Στα παρασκήνια
πιερότοι
και γελοτοποιοί
σταυροπόδι στο σανίδι,
ρουφάν ταμπάκο
και πίνουν ρετσίνα
σαν τους θεούς,
που μετά το πανηγύρι
αποσύρονται
στο ιδιαίτερο.

Και ο άγγελος
αναρωτιέται
τι επιτέλους φταίει!

Η γνώμη σου

Είναι βέβαιο
πως η φύση
υπαγορεύει τα τοιαύτα:
τα ελαφριά
να παρασύρονται
στο δυνατό αγέρα.

Αποτελείς εξαίρεση εσύ,
-πλάσμα λεπτοκαμωμένο,
εύθραυστο-
καθώς η βαρύτητα
της γνώμης σου
είναι ανίκητη,
ακίνητη,
βαρύγδουπη!

Η γοητεία

Τι θαύμα είναι
παιδί μου,
η γοητεία
του ανθρώπου!

Ένα “ναι” είπες
και τσακίστηκαν
να σ’ ευχαριστήσουν!

Αν και η δική σου διαφέρει...
Την τρέφουν τα μυστικά
τα κρυφά αλισβερίσια,
κι όλοι το ξέρουν.
Η τέτοια γοητεία,
θυμίζει την άλλη,
της κόμπρας,
που σαγηνεύει
και ακινητοποιεί
με τη ματιά της,
μόνο και μόνο
για να χύσει
το δηλητήριο της
στην κατάλληλη στιγμή.

Μην αρνηθείς

Κυττάζω σε στα μάτια
τα γλυκόπικρα,
στο στόμα το φιλήδοно
κρεμιέμαι.
Σκέφτομαι
να το πω,
να μην το πω...
κι όλο στενοχωριέμαι!

Μη μ' αρνηθείς
τη χάρη σου!
Νά 'ξερες
πώς φοβάμαι,
μην κλείσεις
της ψυχής σου
την πόρτα, τη βαριά!

Τις λέξεις σου
προσμένω
στου πυρετού
το παραμιλητό,
δροσιά!
Δεν είμαι μαθημένος
σ' ετούτη τη σιωπή...
που πλάκα τάφου
γίνεται
και πνίγει τη ζωή!

Ἡρθα!

Ἡρθα που λες,
να συναντήσω τον αχινό!

Τ' ακάνθινα σημάδια του
δεν με πονούν.
Είναι η πανοπλία
της φυγής,
τα βέλη της ζωής,
και τάμα
τά'χω κάνει
στο Μέντορά μου,
για να με προστατεύει
από τη Σκύλα
και τη Χάρυβδη...

Ίσως όμως
να είναι καλύτερος
ο όμορφος κοχλίας,
που άκακος σέρνεται
στην υγρή επιφάνεια
του πυθμένα,
ακούγοντας
και επαναλαμβάνοντας,
όσα έμαθε
στην πορεία του,
ανάμεσα
στα σημεία και τέρατα
του βάθους.

Είναι άγνωστη
 η αληθινή μορφή του ήλιου,
 έτσι που διαθλασμένες
 οι ακτίνες του
 δεν φτάνουν ποτέ
 εκεί κάτω.

Μένουν λοιπόν
 θαμμένα τα πάθη
 στον υγρό τάφο,
 και κανείς
 δε θα γνωρίσει ποτέ
 τις αμαρτίες
 του ενός ή του άλλου.

Το πλεχτό

Το έπλεξα με τις ίνες
 της ψυχής μου
 αυτό το πλεχτό
 καλέ μου
 και το έβαψα
 στο αίμα μου
 για να σε φυλάει
 στο μονοπάτι
 που διάλεξες!

Τι κρίμα καλέ μου
 μια τέτοια στιγμή μας,
 τα ζούδια
 να μυριστούν ζωή
 και ν' ασπαστούν
 το μονόφθαλμο,
 που ξέροντας καλά
 τα μονοπάτια
 της κακίας,
 τα κατευθύνει.

Απόγονος

Η γη της Κύπριδας
φιλοξενεί σας!
Δε φτάσατε εκεί
που σας έμελλε,
για να μας δέσετε
στο νησιώτικο
τραγούδι
και να ζευτούμε
αναμνήσεις
σκλαβιάς
και λυτρωμού.

Πιο πέρα τάχτηκα
να κουβαλήσω
την ευθύνη
του απογόνου,
μνημόσυνο
να κάνω
Μαγιάτικης
συμφοράς.

Γιαγιά

Ο γλάρος είχε χαϊδέψει
το νερό
για να δροσιστεί
την ώρα
που γαζίες και λεμονανθοί
τον κήπο ξεμουαλίζουν.

Κι εσύ καθισμένη
στο σκαμνάκι της αυλής
στο καλάθι σου
κρατούσες μίτο!

Παραμυθάκια έπλεκες,
τραγούδια επιθύριζες
και μαγικές κουβέντες.

Ευχές σκορπούσες
εύκολα
-με το παραμικρό
για το παραμικρό-
σαν τη βελόνα
κλωθογύριζες,
τυφλή δαντέλα
πλέκοντας!

Δε δοκίμασα
το κολακάζ,
το κολοκύθι με το γάλα,
ή τις φλασόνες
ζυμωμένες με δυόσμο
και ανθοτόρι,
αφότου αποδήμησες!

Λες και φοβάμαι
μη ντροπιάσω
την παράδοση,
συντρόφισσα
καλή μου!

Αχ! και να μπορούσες
να πλέξεις το ιστορικό
της άφιξής σου
στην Παράδεισο!
Άραγε,
ποιος να σε περίμενε πρώτα
ή μήπως όλοι μαζί:
τα πέντε τα παιδιά σου
ή ο παππούς μου
ο τιμημένος;
Θαρώ πως ξέρω
για την υποδοχή...
τις γαλανές
τις κάτασπρες σημαίες
τα ρόδα, τα γαρύφαλλα,
τα γιασεμιά, τα κρίνα
και τ' αγιόκλιμα...
που ράνανε το διάβα σου
την ώρα της αφίξεως...
την ώρα που ο Άγγελος
κρατώντάς σου το χέρι
σε οδηγούσε
στον αδέκαστο Άρχοντα!

Στη Δωδώνη

Η Φηγός
αναδεύοντας
τα φύλλα τ'ασημένια,
προμηνύει
το αναπόφευκτο:
“Δε θ' αργήσει
η Στιγμή!”

Οι Πλειάδες
διστάζουν να
ελευθερώσουν
τα περιστέρια
γιατί το Αστέρι
της Ειρήνης
έχει παγώσει
στην αρχή
της τροχιάς του.

Προσκυνώ σας Μνήμες
μαρμαρωμένες στην αθανασία.
Η χάρη της πίστης
στην αλήθεια
σας έπλεξε αιώνιο στεφάνι.

Στον Ανθώνα

Στ' Ονείρου τον Ανθώνα,
 αραξοβόλησε.
 Κοχύλια πλεγμένα
 φόραγε
 στις ζωντανές του
 μπούκλες,
 και τ' ακριβό χαμόγελο
 στέριωνε
 την Ειρήνη.

Αλιφασκιές
 και δυοσμαρίνια
 ανάπνεαν
 στον κόρφο του.
 Στα πόδια μου
 τα σκόρπισε
 κι απόθεσε
 ξανθό κοχλία
 στην παλάμη μου:

“Γείρε καρδιά μου,
 δυο λόγια
 μέσα χάραξε...
 Τον αδερφό Κοχλία
 μην τον αποχωρίζεσαι...
 για τ' όνομα
 της Γαλανής
 και Ξάστερης
 Κυράς!
 Του συρφετού
 τ' ομμάτι
 θα θολώνει
 κάθε που ρίχνεις
 βήμα σου
 κάθε που πνέεις
 έγνοια...”

Του Δικαίου Σταυροφόρος

Αγόρι μου,
του Δικαίου Σταυροφόρε,
σταυρώνω
τα κοχύλια στα φύκια,
ρίχνω το λάδι
της Σπονδής,
στην λατρευτή μου
και κάνω Προσευχή:

“Το Φως σου
λάμψε γαλανή,
σήμαινε ξαστεριά,
στο τάμα
να γλυστρήσουν
του κόσμου
τα δεινά!
Στόχευε
στην ενόραση
των δικαίων παλμών
κάψε στου Ήλιου
τη φωτιά
το μύριο σπαραγμό!”

Αγόρι μου!
του Δικαίου Σταυροφόρε,
κούρνιασε
δίπλα στην Κυρά
κι εκείνη
θα γλυκάνει τα ξόρκια
στο ιώδιο!

Μαντατοφόρισα:
η φίλη μου Γοργόνα,
μάρτυρας:
ο ξανθός Κοχλίας!

Το κρεμασμένο Ησυχαστήριο

Το κρεμασμένο Ησυχαστήριο,
 αρκεί.
 Μαζί θ' ανέβουμε
 να δέσουμε ψυχή
 εσύ κι εγώ!

Το οξυγόνο πλούσιο
 θα μας αναφτερώσει
 και σταυροφόροι
 της Ύπαρξης εμείς,
 θα μιλήσουμε της Πούλιας
 στην Ανατολή της,
 και θα φιλήσουμε
 τον Αυγερινό,
 στη Δύση του!

Θα συμβουλευτούμε
 το Κυπαρίσι
 και τον ταξιδιώτη αγέρα,
 πώς να θλώσουμε
 το μάτι
 του Μονόφθαλμου,
 που ψάχνει
 ως τα τρίςβαθα,
 και μας συκοφαντεί:
 η γλώσσα
 που δαγκώνει
 και όλο κοπανάει,
 την πιπεριά την καυτερή,
 το ξύδι και τη ρίγανη,
 να φάει
 -είθε-
 αχ, να μαραθεί!

Μάνα μου!

Στο ξεδίψασμα
ξύπνησε
τ' άρωμά σου!
Μάνα μου,
πατώ με σεβασμό
το χλωροπράσινό σου...
Το νεύρο που τανύεται
και η ματιά που δένει,
της χάρης σου είναι!

Είναι η χάρη
της επαναστάτριας
Μνήμης,
που αγκάλιασα
στα κελάρια της σιωπής
και μαζί μου
αναδύθηκε στο Φως
θαλερή.

Δική σου είμαι
Μάνα μου!
Κι αν τώρα
μού 'δωσες τη δύναμη
να επιλεύσω
στην επιφάνειά σου,
καλόδεχτη θά έπρεπε
να είναι
και η αγκαλιά σου!

Δώσε μου μόνο χρόνο
Πολυεύπλαχνη,
για να συμπληρώσω
τον Κύκλο μου...

Ακόμα χρωστάω
στον Κόσμο ετούτο!...

Σκιές

Τα φαντάσματα
 που πλανώνται
 στον ηρωϊκό χώρο
 της Πόλης μας
 αιώνια περπατούν
 ήρεμα...
 σοβαρά...
 σιωπηλά...
 αόρατα!

Παρόμοια και οι άλλες...
 οι διακεκριμένες Σκιές
 “Μεγάλων Αντρών”
 που τιμούνται
 με εορτάσιμους λόγους
 και τυμπανοκρουσίες.

Φτωχά φαντάσματα!
 Γυρίζουν ανάμεσά μας
 Γνοιασμένα,
 αδύναμα,
 ανίκανα να κατανοήσουν
 τη σημασία
 των φανταχτερών
 τίτλων,
 “που τω καιρώ εκείνω”
 απένειμαν σε κάποιους
 ή και τους εαυτούς των ακόμη,
 οι ζώντες!

“Ήμουν κι εγώ εκεί...
 Είδα όμως άλλα!
 Καμμία σχέση
 μ’ όλα ετούτα!...”

Στο αρχαίο Θέατρο

Στ' αρχαίο Θέατρο
 ετοιμάζομαι το χώρο μου
 ν' αγοράσω.
 Μου γνέφει
 ο Μέντοράς μου...
 Επισημαίνω με τη σειρά μου,
 επισήμων εισροή!

“Τα καλύτερα καθίσματα
 ελήφθησαν κύριε!”

Της Τραγωδίας
 λάτρης περιπαθής,
 -ανώνυμος θεατής-
 έχω θιγεί αληθινά
 με την παρατυπία...

“Κι εδώ διακρίσεις!”
 Φωνασκώ!

“Και λοιπόν;
 Τιμάται η επωνυμία!
 Πού είναι η αμαρτία;”

Οι φίλοι...

Οι φίλοι του Ίβουκου
 δεν ξεχνούν ποτέ
 την καλημέρα
 του Θεού.
 Ζητοκραυγάζουν την!
 Δεν είναι
 που τα φτερά τους
 ξεκούραστα
 αναδεύουν
 τον αέρα,
 αλλά
 η έρημη ανάγκη τους
 για τη ζήση,
 τα πολυταξιδεύει.

Στο σώμα μου
 δέσου λοιπόν
 και μαζί
 στου Απόλλωνα
 το άρμα
 θ' αγγιστρωθούμε,
 και θα πετάξουμε
 στον έβδομο ουρανό!

Θα καλημερίσουμε
 με τη σειρά μας
 το Θεό,
 θα φιλήσουμε την ιριδα
 της ουτοπίας,
 για χάρη του γούστου
 και γιατί
 μας το υπαγορεύει
 η πλούσια φαντασία
 που κουβαλάμε
 από γεννησιμιού!

Η Ταυτότητα

Στην πόλη που γεννήθηκα
 οι πελαργοί χτίζουν
 τη φωλιά τους
 στις οβηστές καμινάδες.
 Δεν οφείλεται στη φαντασία τους
 ή στην ιδιοφυΐα τους!
 Κάθονται στα ψηλά
 γιατί... ο φόβος
 τα φιλάει τα έρμα!

Η φωτιά που σβήνει
 το καλοκαίρι,
 το χειμώνα πυρώνει
 το σώμα μας
 και ζεσταίνει
 την ψυχή μας!
 Φουντώνει
 την αγάπη μας
 και πλουτίζει
 τη φαντασία μας,
 που γεννοβολά
 ιστορίες... παραμύθια
 που ανταμώνουν
 το όνειρο,
 πάνω από την ομίχλη
 της λίμνης των μυστηρίων,
 ή στα λευκοντομένα πεύκα
 που σιγοντάρουν
 την κορά μας
 των Στεναγμών,
 τις δρυμύτατες μέρες
 του χιονιού.

Τ' ασημένια
 τα επάργυρα
 τα μπρούτζινα
 τα χαλκώματα...
 κι από κοντά
 η τέχνη της επίδειξης...

Κάστανα γλυκά
 στις παγωμένες γωνιές
 της χειμωνιάτικης νύχτας,
 καλαμπόκια
 βασανισμένα στα κάρβουνα...
 στις φουφούδες...
 στα στέκια...
 στις πλατείες!

Τα καφενεδάκια
 της γητεύτρας τηλεόρασης,
 όπου οι σύντροφοι
 κουράζουν το μπεγλεράκι,
 όταν το ούζο
 κάνει τα μάτια
 γυαλινόρες
 και ξασπρίζει το νου...

Οι καφετερίες
 των ευγεύστων πειρασμών,
 -ενόχων φορέων
 μυρίων δεινών-
 γεμίζουν από αστικισμό
 και εκκεντρικότητα...
 και τα εστιατόρια των νοστημιών
 επιμένουν
 να βασανίζουν την πρασινομάτα
 με την αδιακρισία τους...

Βενζινάκατοι,
βαρκούλες
μικρά φέρυ...
επιπλέοντες
ομφάλιοι λώροι,
επιμένουν
να δένουν την κόρη
με την Κυρά...

Μοναστήρια
και κρυφά σχολειά
κι ένας
φουστανελοφόρος...
που άγιασε,
ένας ΠΑΣ
και άλλα πολλά...
όλα σημαδιακά
μιας ταυτότητας
που έχει σφραγίσει
την ψυχή μας
ανεξίτηλα.

Μνήμες μαγείας
συνυφασμένες την ύπαρξη
πρώτα, ύστερα και πάντα!
Γιάννινα για πάντα!

Καλή μου Νεράϊδα...

Σ' εμπιστεύομαι
καλή μου νεράϊδα
για τη ματιά σου
την αλλοπαρμένη
που μαγεύει,
γαληνεύει,
υπαγορεύει
την ύπαρξη
της ανέλπιδης...

Καλή μου,
τ' άπειρα πιστεύω
στον κόσμο
της πλησμονής
και αποδέχομαι
τα καλά
και τα τρωτά της!

Η πραγματοποιήσιμη
ελπίδα επιζεί
σαν πιθανότητα
στο προσκήνιο
της καθημερινότητας...
χωρίς να καπηλεύεται
την Απελπισία
που καιροφυλαχτεί!

Το τραγούδι σου

Η καντσονέτα σου
ευφρόσυνη στο έξαρμα
αντήχησε στη λεκάνη
της γαλαζοπράσινης
συντρόφισσας της Κυράς,
καταπραΰνοντας τα νερά
που είχε
ανταρτέψει
η οργή του βοριά.

Ξαφνικά η συμφωνία
των μετόχων
άλλαξε,
συνεχίστηκε σε αντάτζιο.

Το τραγούδι σου
ακούστηκε αγνό,
απαλλαγμένο
από την όποια υπόκρουση,
αουνόδευτο
από τα σύγχορδα
που πιστεύουν
στην παντοδυναμία
της παρουσίας τους
και εγγυούνται
με μαθηματική
ακρίβεια
την αρμονία...

Ο δικός σου άμβωνας
και το αμεθόδευτο
κήρυγμά σου
ήταν η αμβροσία!..

Ο Λόγος σου

Αμαγάριστο βρώμα
ο λόγος σου,
και το βύζαγμα του
από τους πιστούς,
πρωτοβρόχι
στον διψασμένο αγρό!

Τα βρεχτοκούκια...

Τα βρεχτοκούκια...
της νηστείας
έφαγα
όταν πεινασμένος
για τον Λόγο σου,
στάθηκα καταμεσίς
στην καμάρα,
νυχοπατώντας
στο ηχηρό καλντερίμι,
για να μεταλάβω
τον ιδρώτα
του μόχθου!

Γαϊτανάκι

Ο γαλαδερφός μου
 άρπαξε το μεράδι του
 στο γαϊτανάκι
 και φτέρισε τα βήματα.
 Χαρά Θεού!
 Κι εσύ γαϊτανοφρύδα
 από το δίπλα
 έπλεκες το δικό σου
 γαϊτάνι...
 ταίριασμα στο δικό του!

Γαβριάς

Γαβριάς ήσουν...
 Χαρούμενο αλητάκι
 του καλντεριμιού μας.

Είχες στη ρόδα σου
 το σύρμα
 και στο πατίνι
 ζηλευτά
 τα ρουλεμάνια...

Πόσο ζηλεύαμε
 τη ρόδα σου
 που δεν είχαμε,
 ούτε και να την
 αποκτήσουμε
 ποτέ
 μπορούσαμε,
 καλέ μας!

Τη γαλέτα

Τη γαλέτα σου
 τη μούσκειες
 στο νεράκι...
 τα δόντια σου
 είχαν πορευτεί
 και το βαλάντιό σου
 -το ένα
 χειρότερο
 του άλλου-
 είχε φτωχύνει...
 και πια
 δεν μπορούσες
 ν' απολαύσεις
 το τραγάνισμά της!

Τοξοφόρος

Τοξοφόρος και πάλι
 και ύστερα
 από βαθιά σκέψη...
 για το ναι ή για το όχι!

Νέος στόχος
 ο καρπός της γαλήνης
 και η εξασφάλιση
 των οπισθίων...
 με μία θερέτρα
 φορτωμένη
 από τα βέλη
 του ηλιάτορα
 του Νου!

Η τζίφρα μου

Το τομίδιο
αυτό της ποιήσής μου
το αφιερώνω σ' εσένα...

Δεν γνωρίζω τον τιμάριθμο,
αλλά τιμωνιάζω
στους καιρούς
απτόητος, αλεξιβροχος
με τον ταχογράφο
ενεργό, στο Νου,
να μου δείχνει
την ταχύτητα
στο λαβύρινθο....

Και η τζίφρα μου
σφριγηλή,
δείχνει το σύντηγμα
των πίστεών μου
τις συνιστώσες σκέψεις
στον ασύμφορο καιρό!

Η σύληση

Η σύληση των εικόνων μου
έγινε από τον Ηλιάτορα
που έλαμψε στον Νου μου
και αποκαλύφθηκαν
τα κεκρυμένα
ζηλότυπα...
Τώρα κυκλοφορούν
στον αιθέρα,
σκονίδια
άκαρπα!

Στημόνιασμα κι υφάδι

Στημόνιασα
τη σκέψη μου,
για να στήσω
το υφάδι μου
στην αγκαλιά
της αήττητης πίστης!

Τώρα ξέρεις
γιατί μπορώ
ν' απαλλαγώ
από το φάσμα
της απελπισίας μου,
τη στιγμή
που όλα φαίνονται
να έχουν καταποντιστεί
στο μελανό βρίθος της!

Πας μη δούλος = βάρβαρος!

Καιρός κι ετούτος!
Τόσα πράγματα
αλήθεια
έχουν αλλάξει!
Αν υπακούς...
είσαι κουτός.
Αν δεν ακούς...
είσαι επαναστάτης....
Κι αν κρύβεσαι...
ποιος ξέρει;
Μπορεί να πουν
πως είσαι...
τρομοκράτης!

Γ' Ατέρμονος κύκλος

Στο Γιώργο μου

... πάντα μαζί... και στις πίκρες που 'ναι πιότερες!

Γεδεών

Το σάλπισμα της Γεδεών
 -νικητήριο-
 τη δόξα σου σημειώνει
 λεγεωνάριε της χλιδής.
 Κι εγώ, οιδίπους,
 σέρνομαι στη Σαχάρα μου
 ενώπιον των ομμάτων σου.
 Λαίμαργη φλόγα
 βυζαίνει το αίμα μου.

Μαστίγιο στο δεξι σου χέρι
 οι πιστοί σου υπηρέτες
 -της ένδειας οι αρχές-
 πνίγουν την ολολυγή
 πριν την σβήσει ο λίβας.

Κι αν, αφήνοντας
 όπως εσύ και η φάρα σου,
 την ασφάλεια του σκοταδιού,
 εγώ δεν ταξίδεψα
 από μόνος μου στο φως!
 Τις αλυσίδες σου
 δε θα μας τις λύσει
 παρά μονάχα η λευτεριά
 του σκοταδιού.

Να φέρω λέει στο φως
 τον ταμένο καρπό!
 Ρωτάω: Πού;
 Στο σκλαβοπάζαρό σου;

Στα Σόδομά σου
άδικα η πόρνη σου
παραφυλάει
και περιμένει
να της χαρίσω τον καρπό.

Ταμένος
-πριν γεννησιμιού του-,
στην υπηρεσία του Γολιάθ
θα είναι,
και το μαστίγιό σου
θα τον ζέψει
στα κάτεργα
της παντοδυναμίας σου.

Τέκτονα του παραμυθιού
η "ειρήνη του δικαίου"
δε με γελά...
Σε ξέρω από αιώνες,
και τα τριάντα αργύρια
που πλήρωσες
να με προδώσουν,
στέφουν
το τετριμμένο μοτίβο.

Αποφασίζω
να μην επαυξήσω,
τις στρατιές των ζεμένων
στις γαλαρίες
των κατέργων σου.

Μάνα μου άγια!

Χιλιάδες χρόνια
δακρυσμένη μου αγία
γεννοβολάς και θάβεις
τους αγγέλους σου!

Αλάνθαστη η συνταγή
ζυμώνει δουλικό
την ευημερία
του πλούτου
να κρατά...
Τι χερικό!

Κι αν τύχει δούλος
και μαζέψει
φασούλι το φλουρί
το σκαλοπάτι σκαρφαλώνει
του κυρού.

Όχι, όχι...
Παιδιά ενός... είμαστε
κι αδέρφια
του καλού και του κακού!

Πανικός

Πανικοβάλλομαι...
 Πανικοβάλλομαι...
 μην αναπνεύσω το θάνατο
 μήπως γεμίσω
 στην κόλασης τις γαλαρίες
 μύρια τα δεινά.
 Μη και μ' αγγίξει
 ο μυριοστός μου θάνατος
 μη και το φως μου
 θυσιάσω σε άγονο βωμό!

Τι παγωνιά!
 Και εγώ καίγομαι
 καθώς δε σώνονται
 της Λερναίας τα τέρατα
 να φυτρώνουν...

Βυθίζομαι
 στα λέρια σου νερά
 αιώνες και αιώνες
 βυθίζομαι!
Αχ! Βηθεσδά!

Αιώνες πνίγομαι
 και αιώνες ανασιέμαι,
 γεμάτος πίστη
 στην προδοσία σου,
 αδερφέ μου!

Η οργή μου... για τη δική σου

Κι αν με οργίζει
η οργή σου,
δεν έχω το χρυσάφι
που λατρεύεις.
Μήτε τη δύναμη
ή και το πάθος
για ν' απολαύσω
το πράσινο ή το γαλανό.

Αυτά έχουν ξεμείνει
-λέγεις.
Ν' αγγίξω με τ' ομμάτι
να χαρώ.
Αχ! Τ' είν' η καλομοίρα μου!
Πάντα εύρισκε
την άδεια τη χαρά,
φριχτά μακρινή...

Αιχμές ατέλειωτες
βυθίζεις,
διαμελίζεις τ' άκρα μου,
ρουφάεις την ζωή μου!..
Άδικα, σου λέω!
Δε θρέφεις τη δική σου...
Δε βλέπεις
που ματαιοπονείς;
Ο θάνατός μου,
λίγο το χώρο σου
αυγατίζει...
Τυφλός, κουφός, επιμένεις,
δέσμιος στα πάθη σου!

Τον αετό, το αστέρι, το Σταυρό

Στα χρώματά σου
ξεχωρίζω το αστέρι.
Τον αϊτό διακρίνω
το σταυρό...

Και το φεγγάρι σου
με βλέπει με υποψία
κι ας είμαι όμοιός σου
-από ψηλό!

Το βλέπω...
τι κι αν παιδιά
είμαστε Ενός!
Λατρεύουμε το Κίτρινο,
εξίσου.
Κι όμως, εγώ τραβάω
την ανηφόρα του *Σταυρού*.
Είναι γιατί 'σαι αδιστακτος
ξέρεις, πώς στο λαιμό μου
να ζεύεις το λουρί...

Πώς φρίττω!
Διψάω... πεινάω
και τον *Άδη* μπερδεύω
στο μέτρημα.
Ευεργέτη μου,
ποικίλες δίνεις λύσεις
για να διευθετήσεις
-τι άλλο;-
παρά το ανυπέρβλητο
πρόβλημα!..

Ωχ! Με κουράζεις
 αδερφέ μου!
 Σκορπίζεις υποσχέσεις
 πώς αγορεύεις
 ξέρεις και περγελάς
 κι εγώ τ' *ανάξιο σκουλίκι*
 τα προσέχω,
 τα μελετάω κι αντιδρώ!

Πόσοι απ' τους πόργους σου
 περήφανοι να με χλευάζουν!
 Κι όμως το αίμα μου
 τους έφτασε ως εκεί.
 Καταραμένα νά 'ναι
 τα *φαντάσματα*
 που στήσαν της ζωής
 το σκηνικό!

Κοινός πηλός!

Γεννήθηκα πεζότατος
 κοινός!
 Γολιάθ εσύ...
 Δαβίδ εγώ...
 Εσύ νικάς,
 εγώ... απορώ!
 Δεν την μπορώ
 σου λέω τη σφεντόνα!
 Δε θέλω
 να σκοτώνω
 τ' άμοιρα
 τα ξεπουπουλιασμένα
 τα πουλιά!
 Άλλα ονειρεύομαι...

Ευεργέτες!

Σπάθα ζώστηκα αιώνια
και μπαρούτι σε αποθήκες
τίναξα.

Σκότωσα και σκοτώθηκα
κι έφτασα ως εδώ
για να ζωστώ βόμβες
και νάρκες,
τρελός, στις τρέλας
το επικίνδυνο παιχνίδι.

Μικρές πληγές
αν καταφέρνω εγώ ν' ανοίγω,
βαρύγδουπα
πολεμικά παιχνίδια
χειρίζεσαι εσύ.
Και ξέρεις τόσα!
Ξεπέρασες τον Πέρση
τον Ρωμαίο
κι άλλους πολλούς
που περιττεύει
ν' αναφέρω,
στη λίστα των *ευεργετών*
της οικουμένης!...

Σκλαβοπάζαρο!

Από αιώνες το ξέρεις:
 πως οι αιτίες
 δικαιολογίες για χάρη σου
 είναι
 καλέ μου φίλε!
 Και δε φτάνει το τέρμα
 σε μια επιχείρηση...
 Τι θα ωφελούσε;

Λέγεις...
 το άδικο,
 την τρομοκρατία,
 κυνηγάς...
Μέντορας είσ' εσύ
των ανθρωπίνων
δικαιωμάτων!

Πάντα εν σοφία ενεργείς:
 τα *δίκαια*,
 να τα μοιράσεις θέλεις
δίκαια!
 Τα *Θύματα* να λευτερώσεις
 πολεμάς...
 Και έτσι *δίκαια*
 και παντοτε σοφά
 αιώνια στα παζάρια σου...
 σκλάβο σου με πουλάς!

Καληνύχτα!

Α! Πώς αέναα γεννιέμαι
 και πεθαίνω!
 Το φως πώς τ' αντικρύζω
 και το χάνω!
 Περνώ καλά...
 περνώ κακά...
 κι ούτε σκιά δε φτιάνω!
 Μα ως την ανάσταση
 θάρρητα νά 'χω και να ζω.
 Σαν φτάσει εκείνος
 έτοιμος να είμαι,
 να τον παλαίψω οφείλω
 και μέσα στ' αλώνι της κραυγής,
 να αποδείξω
 πως έμαθα γενναία να πεθαίνω,
 αιώνια ν' ανασταίνομαι
 παντού, εδώ ή εκεί,
 με χίλιες-μια μορφή
 ποικίλες αποχρώσεις,
εγώ το πήλινο παιδί!
 Και ηττημένος να νικώ!

 Άει, καληνύχτα σου ζωή
 ήρθε ο καιρός
 τα κόκκαλα ν' απλώσω
 στη στέρια της μάνας μου
 αγκαλιά.
 Κι αυτόν τον αδερφό...
 να τον ξεχάσω.

Ο ηλίθιος!

Τι ψέλνει, ψέλνει...
 στ' αλήθεια ο ηλίθιος!
 Αιώνες και δεν έμαθε
 τους νόμους της ζωής.
 Αυτούσια αδιόρθωτος,
 σκέτος πηλός,
 ακολουθεί
 τη βαριομοίρα του:
 του πήλινου του πλάστη!

"Εγώ... εγώ είμαι,
 Γιε τη γης...
 Πατέρα κι Αδερφέ!
 Αμέ και σε κατέχω
 ωσάν την απαλάμη μου.

Είμαι η χλιδή της οθόνης
 η γνώση που γεννοβολά
 τον *κίτρινο πυρετό*...
 Είμαι ο ίδιος ο Θεός...
 Δέξου το και προσκύνα!"

Οι αγγελιαφόροι τα είπαν!

Από αυτούς φτερούγισε η τροφή
για τους πεινασμένους,
που απουσίαζαν
από το χώρο του μακελειού.

Η αλήθεια
πήρε πολλές μορφές...
και μόνο αλήθεια
δεν ήταν πια!

Βέβαια
κι αν είναι ένας ο Θεός
πολλοί ήταν οι προφήτες
που μακέλεψαν
την υπόστασή του!
Και οι άλλοι,
-οι αέναα επίκαιροι-
που μέσ' στη δύναμή τους
πιστεύουν
πως γίνονται Θεοί,
αποφασίζουν
για τη μοίρα των πλασμάτων σου,
Θεέ.

Ναι! Έτσι παίζεται αιώνια
το βρώμικο παιχνίδι
και το κόστος αλόγιστο,
καθόλου δεν πονάει,
γιατί η μάζα περισσεύει.
Μα τι πειράζει
Κι αν χαθούν
χιλιάδες πεταλούδες;

"Αφού
ο Θεός μπορεί...
-είναι αλήθεια πως Αυτός,
ο πάλαι μεγαλοδύναμος,
ούτε που βλέπει πια
ούτε και που ακούει-
γιατί όχι κι ο άνθρωπος!"

Σώματά μου... αχ! Μάτια μου!

Σώματά μου θαλερά
 αχρειαστα διαμελισμένα,
 μάτια μου όμορφα αγνά
 βαριά σκοτεινιασμένα...
 Φαρμακωμένη μου ζωή
 φτηνή αυτοκρατόρισα,
 Πατρίδα μου αγόγγυστη
 γης μου χαντακωμένη!

Τι κρύβεις τη θωριά σου Θεέ!
 Πώς είσαι άκαρδος;
 Πώς παραβλέπεις
 του χάρου τις σιέστες;
 Πώς δεν οργίζεσαι
 που αδέρφια
 μακελεύονται;
 Καθόλου δεν πονάς
 ν' ακούεις
 θρήνους της ορφάνιας
 στην έρημη νυχτιά...
 Αχ, ναι! Σου λείπει
 η τρυφεράδα...

Χάνονται τόσα δάκρυα,
 μες στη στεγνή απόγνωση!

Άρτος ο επιούσιος

Ο άρτος ο επιούσιος
ο ουσιώδης άρτος,
μάννα και νέκταρ
της ζωής,
τα χέρια παντοδύναμα
τα βέβηλα τα χέρια
τα χέρια αλαζονικά...
στη λάσπη έσυράν το!

Μην κλαις!
Άδικα ξοδεύεσαι.
Σκλήρυνε την καρδιά σου
στέγνωσε και τα μάτια σου,
γίνου Θεός...
αν θες να επιβιώσεις!

2. Προέκταση

Φλεγόμεουν από την επιθυμία να αποβώ άγγελος αισιοδοξίας και
μηνυτής ελπίδας.

Όμως στην διαδικασία της ζωής γυμνώθηκα από τα φτερά μου!
Πιπίνα-Δέσποινα Ιωσηφίδου-Έλλη

Στ' αδέρφια μου:

Πέτρο και Σουλτάνα

Λωτοί

Δεν έφαγα από τους λωτούς
που έβαλες μπροστά μου,
και ας τους λυμπιζόμουν!

Αλλιώς τα θυμάμαι
τα πράγματα
και ματαιοπονείς
προσπαθώντας να με πείσεις.

Η μνήμη μου ενδυναμώνει
κάθε που σπέρνεται το άδικο,
εκεί όπου φυτρώνουν αγκάθια,
σαν την αλισίβα
πριν κατακάτσει,
ή το δηλητήριο της κόμπρας
όταν το φτύνει
σ' ομμάτι!

**"Τους Άγιους Τόπους
να λευτερώσουμε... θέμε!"**

Να δικαιωθούν...
και λυτρωτές για να στεφθούν
κινήσαν...

Ωραία που ήταν
η Ευρωπαϊά-Ανατολίτισσα!
Διπλά γαλάζια:
στο διαυγές του ουρανού
στο κυματιστό του Βοσπόρου,
δοσμένη στους ορίζοντες,
με ατλαζένιο το φερετζέ της Αγνότητας
μάτια ν' αποκρύπτει
προκλητικά θέλγητρα.
Ναι! Ήταν ωραία η Πόλη.
Τόσο, που προκαλούσε πόνο
ο πόθος για δαύτην.
Ωραία ήταν η Νύμφη
η θεοφώτιστη
η εγκατελελειμμένη
όταν προδόθηκε από το φίλο,
όταν υπόκυψε στον Αγαρηνό!
Ήταν η *Ωραία*...
η προδομένη των πολιτισμών!

Και η Βαγδάτη ήταν μία *Ωραία*:
η ωραία Βαβυλώνεια!

"Silently rebellious!
I was only following
the voice
of my instincts!"

"Ω, Πατρίδα ωραία μεγάλη!"

Η φυσική οδός

Η εκλογή ενός
να συντομεύσει
την ανωφέρεια
στην οδό πάθους,
δεν είναι, παρά δειλία.

Η δε άρνηση
της κατώφέρειας
προς το γήρας
ή τη σήψη,
είναι διπλή ήττα:
δειλία και ναρκισμός.

Η απαντοχή της αποδοχής
της ανωφέρειας
και της κατώφέρειας,
ενδείκνυνται ως η φυσική οδός
έναντι
της ακάθεκτης προσφυγής
στη βίαια απολύτρωση
από το άγχος,
που συντροφεύει
το ζην.

Η λύπη μου

Η λύπη μου
- βρόγχος που σφίγγει το λαιμό -
με σέρνει στην άβυσσο.

Σαν αρνήθηκα το δαχτυλίδι
-τον αρραβώνα της χαράς-
οι ρίζες της απελπισιάς
απλώσαν
και με ριζώσαν στον γκρεμό!

Τα χρώματα που ολόγουρά μου
χορεύουν
μάταια σκορπίσανε
αγριοπινελιές
στον γαλανό τον πίνακα.

Έγινε η ευχή μας πληγή
και η προσευχή μας
χάθηκε στη Δύση.
Όρμηξε η αντευχή
κι αλοίμονο, πώς φώλιασε
στην όχθη της γαλήνης μας!

Σε πρόδωσαν ξανά και ξανά...

Τόσα ψέμματα!
 Τον έθαψε πρόχειρα...
 έτσι μπορούσε!
 Γολιάθ ετούτος...
 Δαβίδ ο άλλος!
 Πώς να μεγαλώνει η γνώση
 όταν ο κουβαλητής της
 στερείται *χρηστότητας!*

Όλο ρωτάς

Όλο ρωτάς;
 Γιατί ρωτάς;
 Δεν έμαθες ακόμη
 πως το σπαθί πλήγωσε βαθιά
 το συντριβάνι
 κι εκείνο κοκκίνησε;

"Δεν είδε το μάτι του δημιουργού
 που κυττάζοντας από ψηλά,
 κατηύθυνε το χέρι του
 να σχηματίσει τον σταυρό
 στον άρτο,
 κι ύστερα να τον διαμελίσει;"

Ξαναρωτάς!
 Δε θες να ξέρεις
 για το βάθος της πληγής...
 ούτε, πως το κρασί θόλωσε
 από την πολυκαιρία
 και εμποδίζει την ενόραση
 της αντικρυνής όχθης,
 ούτε, πως θα πρέπει να μεταλάβεις
 από το αίμα της πληγής...
 αν θες να γίνει μέτοχος
 στα μυστικά του!

Το θάνατο φοβόταν!

Έτσι είπε!
Κι εγώ με λαχτάρα
ψηλάφισα την ψυχή μου,
για ν' ανιχνεύσω το άγχος
της σκέψης,
της στέρησης της ζωής.

Φοβήθηκα...
Ήταν αβάσταχτος
ένας πόνος απ' όλους:
ο πόνος της σκέψης:
τα παιδιά... η ζωή τους!

Γιατί, αυτά είναι η ζωή,
και το μέλλον τους...
συνέχεια του δικού μας!

Τα παιδιά... τα παιδιά!..
Πώς να τα βοηθήσουμε
να τα προστατεύσουμε
να μεγαλώσουν...
ν' αποδώσουν...
να προοδεύσουν...
να... να... να...

Μυριάδες οι σκέψεις,
κανόνες, υποθέσεις
ελπίδες κι αγωνίες...
και το αιώνιο ερωτηματικό:

***Υπάρχει κάτι
που δεν κάνω καλά;***

.....
***Για χάρη των παιδιών μας...
Ε, ρε Θάνατε! δε σε φοβάμαι!***

Βιάζομαι ν' αρπάξω το σύννεφο

Βιάζομαι ν' αρπάξω
το σύννεφο
Για νά 'ρθω να σε βρω...
Στο λέω: δε φοβάμαι
να κονταρομαχήσω
τον Ηλιάτορα
ή ν' αγκαλιάσω
τη βροχή.

Θα πετάξω κοντά σου
βαστώντας στην παλάμη
αστερία
-μου τον δώρισε
η καλή μου η Γοργόνα-
και θα τον αποθέσω
κορώνα στα μαλλιά σου...
σα θα βρεθούμε.

Όχι, δε θα φιλήσω
τα κοράλλια σου
που πληγώνουν
που ματώνουν.
Μήτε των ματιών σου
τους αστέρες
θα γλυκοκυττώ...
Τα χέρια σου,
τα πυρωμένα,
θέλω να δροσίζω
κι εκείνα να φιλώ
όσο μπορώ!

Χαράξεις

Όλο χαράξεις και χαράξεις
 τις ψηφίδες
 και λέξεις σκαρώνεις...
 που ανασύρουν έννοιες βαθιές!..
 Τέτοια λες όταν ρωτάω.

Αλύπητα λοιπόν ξοδεύεις
 το μελάνι
 τον πόνο ξεπουλώντας
 με της νοημοσύνης
 το μόχθο.

Όμως τα μυστικά σου
 δεν τα μοιράζεσαι.
 Εντάξει φίλε,
 καταδικά σου είναι,
 φτωχέ μου, φίλε!

Κι αν -όπως λες-
 η αξία τους ξεπερνάει
 το μέτρο του θνητού,
 εσύ ο *ευδαίμων*
 το γνωρίζεις
 πως εύνοια είναι
 του Θεού!

Τι έγγραφες λοιπόν;

"Τι έγγραφες λοιπόν;"
 Τι έγγραφα, ρωτάς.
 Τίποτ' αλήθεια!
 Τίποτ' ακόμη!
 Προσπαθώ όμως!
 Άλλωστε...
 είπαν τόσα πολλά
 άλλοι...
 πριν από μένα.
 Τα κουβαλώ λοιπόν
 στη Μνήμη μου
 για ν' αποφεύγω
 το θανατηφόρο έγκλημα
 του *plagiarism!*"

Ο ύπνος μου ο ζηλιάρης

Πόσες φορές δεν κίνησα
 τη λάμπα για να σβήσω!
 Μα η σκέψη μου ακοίμητη
 αρνιόταν να μ' αφήσει.
 Γεννοβολούσε αστραπές
 η μνήμη,
 και ο νους αέναα ιδέες ξεκινούσε.
 Ταλαιπωρήθηκα πολύ
 και ο ύπνος μου,
 ζηλιάρης
 αρνιόταν υποχώρηση,
 επέμενε
 στην έγερση οδοφράγματος,
 των σκέψεων τη ροή
 να εμποδίσει.

Δε γνωρίζω

Δε γνωρίζω
γιατί επικρατεί το χάος!

Το πλατανόφυλλο μ' έφερε
ως την όχθη
και η πεταλούδα με οδήγησε
στον άρχοντα των ψυχών.

Όμως, κι εκεί ακόμη υπήρχε
η πάλαι ακατανόμαστη
και χρονοβόρα διαδικασία
η έλλειψη σειράς και τάξης!
Όχι, δεν ήταν απλά
τα πράγματα.

Α! αιώνια θα μας ταλανίζει
η γραφειοκρατία!
Έτσι -λένε- δε γίνονται λάθη
στην κατάταξη των κοινών ψυχών...
που αλήθεια είναι αμέτρητες!

Οι άλλες...
χαίρουν προνομίων
-όπως παντού και πάντοτε
άλλωστε!
Έχουν ιδιαίτερα διαμερίσματα,
γιατί ενόσω ζούσαν,
είχαν ήδη εξαγοράσει
θέσεις υψηλής διάκρισης...

Πλατανόφυλλο

Το πλατανόφυλλο
στο ρυάκι,
σανίδα σωτηρίας
ύπαρξης ανύπαρκτης,
αποβαίνει!

Αυτήν ψάχνω.
Βιάζομαι
να την αγκαλιάσω
να την κρατήσω
απάνω μου σφικτά!
"Μη φεύγεις!" ικετεύω.
"Θα μείνω..." λέει
"αν μου υποσχεθείς
πως όλα μου τα μυστικά
για πάντα θα φυλάξεις".

Αχ, καλομοίρα μου,
το φως της αυγής
δεν πρέπει να τη δει,
να μην την κάψει,
να μην την ξεθωριάσει,
και μου την ρυτιδώσει!
Είναι παιδί δικό μου
θησαυρός ανεκτίμητος,
και όπως εγώ
παρόμοια κι εσύ
σα δικό σου γέννημα
σταύρωσέ το
και φύλαξέ το
βαθιά στην ψυχή σου,
όπως σου την μπιστεύτηκα...
και να την κρατάς ζεστή
δίπλα στη δική σου...
είναι καλύτερα να έχει δύο,
αντί για έναν... φύλακα!

Στο φως

Ξεσκέπασα το πρόσωπό μου
στο αδέκαστο φως
που ξεγυμνώνει τα άδυτα,
γιατί φοβόμουν
πως το σκοτάδι
θα το κατάπινε...
Στον παροξυσμό
της τρέλας μου,
το προτιμώ...
"για τη μείωση
των μικροβίων
για τον αφανισμό
των νυκτοβίων..."

"Τι λες επιτέλους;"
"Τίποτα αλήθεια!..
Άνοιξε το παράθυρο
να μπει το φως...
Θέλω να διαβάσω
τα άρρητα,
να ψαχουλέψω πληγές
ή βραβεία,
να συμπονέσω μ' εκείνους
που παρηγοριούνται
στο δάκρυ της μελάνης.
Να βρω τα ίχνη
της διατριβής τους
με τον ανθρώπινο πόνο..."

"Μην ψεύδεσαι...
είσαι αδιόρθωτα
αισθηματίας,
λάτρης της λατρείας
του παραδόξου!"

Τι ν' απαντήσω τώρα εγώ;

Άγγελέ μου!

Μην κλείνεις
 τις φτερούγες σου
 τώρα που η Σελήνη
 μας αφήνει!
 Χρειάζομαι τη θέρμη
 της αγκάλης σου,
 την αναπνοή σου
 να χαράζει
 την παρουσία σου,
 τη παρουσία μου!
 Κράτησε τις παλάμες σου
 στο μέτωπό μου
 και το νου μου
 καρφίτωμένο
 στη θέση του...

Απεχθάνομαι τη Νύχτα
 έστω και αν την άκρη της
 γλυκαίνουν οι Εσπερίδες...
 Ιδιαίτερα τώρα,
 που νιώθω
 την οργή να γυροφέρνει,
 να τρέμει ολοζώντανη
 να με συγκλονίζει.
 Φίλος άνεμος
 Μηνύει...
 Να φύγω μακριά
 σφυρίζει
 τί 'ναι Μεγάλη η Οργή!
 Καρατομεί...
 μάνες ορφανεύει
 και νυφάδες!

Τ' ακροδάχτυλά σου

Βελούδο τ' ακροδάχτυλά σου
 πασπατεύουν μέτωπο,
 παρειές, χείλια, μάτια...

Άγγελέ μου,
 πώς δε με βλέπεις;
 Είμαι γέρος... άσχημος
 μαυριδερός,
 με πάλλευκα μαλλιά...
 Πόσες φορές θα σου το πω;

Ω! Εσύ χαμογελάς
 λες πως είμαι
 πλασμένος από έβενο,
 κι από αφρό κυμάτου...
 και αδρός κορμός
 κεραυνοχτυπημένος...

Τα όμορφα
 τ' ακροδάχτυλά σου
 συνωμοτούν
 με τη μετάφραση
 της ευαισθησίας σου!

Το σαλιγκάρι κι ο βράχος

Σαλιγκαρος
βράχο σκαρφάλωνε
κι αλύπητα τον στραγγιζε
βυζαίνοντας ακόρεστα
τους λιγοστούς χυμούς του.
Κάποτε αντήχησε βαθύς
ο στεναγμός του γίγαντα:

"Άκου να δεις
τι μπορεί να σου κοστίσει
ένας σαλιγκαρος!
Αθώα δήθεν σέρνεται
απάνω στο κορμί μου
και μου στραγγίζει
τη ζωή...
Και εγώ είχα τη βδέλλα
μοναδικό κακό!
Έννοια σου φίλε και θα γευτείς
το δηλητήριο των παθών μου
στο δρόμο της επιστροφής!"

Μ' ενοχλεί

Μ' ενοχλεί
που με ψαχουλεύεις.

Παραπονιέσαι
ότι επαναστατώ
και προχωράς στην τομή
που όσο οδυνηρή
κι αν είναι,
την ανέχομαι,
γιατί έτσι σου επιτρέπω
να μου αποκαλύπτεις
όλο και περισσότερο,
πως είσαι ένας
ολοκληρωμένος
παλιάνθρωπος.

Βάτραχος ήταν!

Περίμενα το νεύμα σου,
να μου πεις
ότι έτσι θα γίνει:
θα κροάσει επιτέλους
ο βάτραχος
και θα ξυπνήσει
η βασιλοπούλα
για ν' αντικρύσει
τον πρίγκηπά της...

Όμως αντί ετούτο,
εσύ σιώπησες...

Ο πρίγκιπας
-κακός κουρσάρος-
ληλάτησε τη βασιλοπούλα
και την εγκατέλειψε
στον ύπνο της.

Ένοχος και ο βάτραχος
για τη δική του σιωπή
διακηρύσσει ωστόσο
το δίκιο του:
"Βάτραχος"
ήταν επιτέλους.
"Τι ήξερε
από παλιανθρωπιές!"

Κράτα με

Μη μ' αφήνεις
να φύγω έτσι!
Κράτα με σφικτά!

Η γραμμή
στην παλάμη μου
δεν άγγιξε ακόμη το τέλος.
Νιώθω όμως το γλύστρημα
να με φέρνει ακατάπαυστα
προς την άλλη όχθη.

Δεν μπορεί!
Δεν έσμιξαν ακόμη
η Πούλια και ο Αυγερινός
όπως μου είχες υποσχεθεί...
Κι εγώ αγωνιώ
για την μοίρα των άστρων,
που δεν μπορούν
να φιληθούν!

Σου γράφω

Καλή μου φιλενάδα,
σου γράφω
μία νέα μου απόφαση:
θα χωρίσω τη Μοίρα μου,
που -ανάποδη-
με κακομεταχειρίστηκε.

Ορκίστηκα
ν' ακολουθήσω το αστέρι μου
που μου υπόσχεται
καλύτερες μέρες ...

Και πάλι όμως αναρωτιέμαι
μήπως και κάνω λάθος!
Γιατί η φίλη μου η Νεράϊδα
μου μήνυσε
ότι τα φύκια στο συνέδριό τους
κήρυξαν
μάταιες τις προσπάθειές μου...
Να ψάξω πρέπει αλλού,
τον αίτιο της συμφοράς μου
-είπαν!

Κλεψύδρα

Δεν αρνούμαι
της νεφέλης την αχλή
ούτε της Νεράϊδας μου
την ικανότητα
να διαπερνάει
με την κοφτερή ματιά της
τη θολούρα του ουρανού
και ν' αγναντεύει
τον Ποσειδώνα
από τ' άγναντο της νήσου.

Οι αχινοί καμπουριάζουν
θυμωμένοι
που η θάλασσα τους εξόρισε
στον Αστερία
τη στιγμή που οι κοχλίες
της πλέκανε παινάδια
για την αρχοντωσύνη της
-λέει.

Άνοιξε τις παλάμες σου
και δέξου
τον όγκο της άμμου,
κλεψύδρα χρόνου,
ζύγισέ τη στη γη
κι ώσπου αυτή
να γλυστρήσει
ανάμεσά τους,
η Νεράϊδα μου
θα έχει μονιάσει
τους αντιπάλους!

Δε θα φροντίσω

Να σου πω...
Δε θα φροντίσω καθόλου.
Η Νεράϊδα μου θα τα κάνει όλα.

Θα καλοπιάσει
το Γέροντα των υδάτων...
Με το μέρος της είναι
και ο προστάτης των αλιέων,
και μαζί θ' αντιμετωπίσουν
τη Νέμεση.

Η Νεράϊδα μου
έχει την ικανότητα
και τη δύναμη
να διορθώσει το αδιόρθωτο
να στηρίξει το αστήριχτο
και να πατάξει
το παμφάγο άδικο!..

Έχε εμπιστοσύνη!

Μια οργιά η λαχτάρα μας...

Η βάρκα μας πήρε.
 Εμείς
 ο βαρκάρης μας
 ο αφρός στεφάνι του γαλανού
 και ο ήλιος
 ν' αγναντεύει τυφλωμένος...

Μια οργιά η λαχτάρα μας
 μια αγκαλιά η ελπίδα μας
 και τα καλάμια δίπλα μας
 να προστατεύουν
 τα νούφαρα...

.....

Άνοιξε κυρά μου!
 Τόσον καιρό σου χτυπώ!
 Την υδάτινη φλέβα πρόσεχε
 που πάλλει στο σώμα σου!
 Δε σκοπεύω
 να βιάσω την είσοδο.
 Έρχομαι μ' ένα λαγίни λάδι
 αγιασμό να κάνω
 και τρισάγιο να ρίξω
 για σένα
 και για τους άλλους
 που απαρνήθηκαν την ξηραΐλα
 κι αγκαλιάστηκαν μαζί σου
 μήπως και ξεδιψάσουν!

Η γαλήνη

Μη μου κλείνεις την πόρτα
κατα πρόσωπο!
Το θράσος έχει
και την ποινή του.
Θα φύγω
και θα με ψάχνεις
πεισματωμένος,
που βρήκα τη γαλήνη μου!
Μη νομίζεις
πως είναι γενναιότητα
η πράξη σου
και μη θαρρείς
ότι η γαλήνη μου
είναι προσωπείο!
Όχι βέβαια!
Η γαλήνη πηγάζει
μέσα από την ψυχή
κι είναι αληθινή
όσο κι εκείνη!

Στα παζάρια των άστρων

Φτερόδος μου
μελάνι έχω!
Να σημειώσω θέλω
τους κόμπους του μαντηλιού
πού έδεσες
για να μην ξεχάσεις.

Να μην ξεχάσεις το Νου
που χαμένος γυροφέρνει
στα παζάρια των άστρων
ψάχνοντας
για τη λατρευτή του.

Τη βλέπει -στο λέω-
αλλά δεν τη φτάνει!
Είναι βραχνάδα
κι ανεμοδούρι,
είναι σκιά και ξωτικό
είναι λαχτάρα
και πόνου αγρίμι,
φύλλο και τρέμει...
στον πυρετό!

Ο Νους πλανεμένος
πλοκάμια κι αν ρίχνει
κι αν δίχτυ απλώνει
αχ! μάταια ζυγίζει.

Μάτι πράσινο

Το πράσινο μάτι
κι ένα κοράλλι
έδεσαν πικρό το δάκρυ.

Και η μυρτιά -συνηθισμένη-
δε δίστασε
να σιγάσει τον πόνο
με στέφανο.

Τελευταία η ελπίδα,
γλόστρησε και πάει
και μάταια παλεύεις!
Λένε πως ήταν γραμμένο.
Νομίζω όμως
ότι εκείνοι που το έγραψαν
ήξεραν τι έκαναν.

Στο λέω:
δεν υπάρχει μυστικό.
Ο ήλιος διαπερνάει
με τα βλογημένα βέλη του
τη βρόμα
και τη βγάζει από το στήθος
της πλανεμένης...

Μίλα μου

Μίλα μου!
 Στην απορία μου
 γίνομαι αερικό
 αυλός και δένω μουσική
 και όχθη φιλόξενη
 οπού καταλαγιάζει
 ο μόχθος!

Μίλα μου λοιπόν!
 Πες μου
 πως είν' αλήθεια η ζωή
 και παραμύθι ο θάνατος.
 Πως ομορφιά
 δεν είναι το στολίδι,
 παρά το άπιαστο πουλί,
 κάποιας ψυχής τραγούδι
 μια πεταλούδα
 που επίμονα πετάει
 κι όλο τη λάμψη
 να φτάσει
 προσπαθεί...
 κι ας κινδυνεύει!

Φως!
 Κι αν υπάρχει,
 εμένα την ψυχή μου
 την πληγώνει
 την πονάει...
 Πώς ν' αγκαλιάσω
 ένα θαύμα σαν κι αυτό,
 πώς να πλατύνω
 την καρδιά
 να το χωρέσει άπλετο,
 να γίνει ολοδική του!

Έλα λοιπόν!

Αχ, έλα λοιπόν!
 Ας μιλήσουμε...
 Πές μου για όλα εκείνα
 τα σημαντικά-ασήμαντα
 που σε ταλανίζουν
 ενδόμυχα.

Γιατί...
 τα ζωτικά-σημαντικά
 που σε κρατούν άσφαλτα
 στην πορεία του αγώνα,
 για την επίπλευση
 στον ωκεανό της ύπαρξης,
 είναι πανανθρώπινα!..

Αψίδα δάφνης!

Εγώ παιδί μου περπατάω
 για να διανύσω
 την απόσταση.
 Δεν έχω βάλει σημάδια
 αόριστα ή οριστικά.

Εσύ όμως πιστεύεις
 πως χαράζεις
 ανωφερή πορεία
 σε κακοτράχαλη ατραπό,
 που το τέρμα της
 το στολίζει
 αψίδα δάφνης!

Ας είναι κι έτσι!

Καληνύχτα!

Καληνύχτα λοιπόν!
 Δε θα σου ευχηθώ
 "όνειρα γλυκά".
 Να σκεφτείς, ζητάω,
 τον πόλεμο του μόχθου
 τον πόλεμο για την αλήθεια
 τον πόλεμο με τον συνάνθρωπο...
 για το συνάνθρωπο!

Έτσι, για να περνάει η ώρα,
 ώστε χορταμένοι επιτέλους
 εμείς οι *πολεμοχαρείς*...
 να παραδοθούμε αμαχητί
 στην ανάπαυση!

Η καλημέρα

Ναι... η *καλημέρα*
 συμβολίζει ένα ορόσημο
 δίπλα στην ευχή.
 Μία ευχή
 για την καθημερινότητα,
 για τη νοητή χρονική αφετηρία
 περιορισμένων δραστηριοτήτων,
 για την υγιή δραστηριοποίηση,
 για αυτή την ύπαρξη της ζωής.

Το τέλος της σημειώνεται
 με το σκοτάδι
 την ανάπαυση...
 και ο Θεός βοηθός,
 ως το ξημέρωμα!

Μη ρωτάς

Μη ρωτάς άλλα...
επειδή ενδιαφέρεσαι
-όπως λες!

Με υποβάλλεις
-αθώα δήθεν-
στη διαδικασία της εξομολόγησης,
με ξεγυμνώνεις μεθοδικά,
αγνοώντας το κόστος.
Ως εδώ, λοιπόν!
Τέρμα!
Είπα όσα έπρεπε να πω.
Δεν ξεπουλάω τα κρυφά μου,
δε γίνομαι υποχείριό σου!

Δε χρειάζομαι εξομολόγο

Να σου πω.
Δε χρειάζομαι εξομολόγο.
Έναν άνθρωπο χρειάζομαι
να μου πει,
πως αυτός που στέκεται
μπροστά του,
δεν είναι *τέρας*!
Γιατί κάποιοι,
-καλοθελητές-
το είπαν κι αυτό!

Ξέρω!

Ξέρω, σκέφτεσαι
 πως είμαι απαισιόδοξος.
 Κι εγώ θα σου απαντήσω
 πως είμαι πραγματιστής.

Θα συμπληρώσω ακόμη,
 πως έχεις πλήρη άγνοια
 του μεγέθους
 της παραπλάνησής σου!

Κι αυτό είναι που πονάει!

Οι δύο όψεις

Νά 'μαστε πάλι:
 μιλάμε
 για τις όψεις του ζην!

Μα γιατί επιμένεις
 να ξεσκαλίζεις τα ίδια πάντα...
 Το ξέρεις...
 δεν υπάρχουν απαντήσεις
 δεν υπάρχουν λύσεις.

Προτιμώ λοιπόν
 να μιλήσουμε για...
 το θερμό αέρα
 των ημερών μας!

Τελικά!

Τελικά
καλέ μου άνθρωπε
γράψε ότι υπήρξα...
στην ουσία όμως
ότι ήμουν
εντελώς... ανύπαρκτος!

Δε γίνονται αυτά

Και να το θες
δε γίνονται αυτά!
Υπάρχει η διαδικασία
της αποδοχής-υποδοχής.

Λοιπόν καλή μου,
πριν δοκιμάσεις,
φόρα την πανοπλία
της υπομονής
και κράτα το κοντάρι
της αλήθειας,
για να μπορέσεις
ν' αντικρίσεις
τον αντίπαλο!

Στην άλλη όχθη λοιπόν

Πέρασα,
 κι επιτέλους ακούμπησα
 στην άλλη όχθη!
 Και σ' αντίκρισα
 αδερφέ μου
 να κρατάς το λαγούτο
 στην αγκαλιά
 και να ψέλνεις
 τους καημένους
 τους καημούς σου!

Αχ! Τι τα θες!
 Είναι η πομπή του κάματου
 μεγάλη...
 Είναι η ζωή αγώνας,
 παλικάρι,
 κι εμείς,
 οι τροβαδούροι του λαγούτου
 τραβάμε ως την όχθη της,
 για την τελεία ανάπαυση,
 την τέλεια αργία!
Αχ, κι είναι κρίμα!

Ψάχναμε!

Τραβάμε... λέω
 και θυμάμαι
 πώς περνώντας
 τη λευκή κορδέλα
 στα μαλλιά,
 πιστεύαμε
 στην αιωνιότητα.

Και της χαράς
 το δαχτυλίδι
 ή το βραχιόλι
 της ανεμελιάς,
 το ρίχναμε στην τύχη
 το ψάχναμε στα άχυρα
 και μεσό το κοκκινόχωμα,
 γιατί μας τύφλωνε
 η λάμψη της ζωής
 και τό 'φτιαχνε χρυσάφι!

Η πόρτα έκλεισε

Όταν έλεγαν:
 "η πόρτα έκλεισε"
 νόμιζα πως εννοούσαν εκείνη
 της Παράδεισος!

Τώρα όμως γνωρίζω
 πως η -όποια- πόρτα,
 που σου κλείνουν
 κατά πρόσωπο,
 είναι της Παράδεισος
 κι εσύ απομένεις
 ο παρείσακτος νυμφίος,
 ο απρόσκλητος,
 ο στερημένος!

Ζηλωτής είμαι

Καλή μου φιλενάδα,
μη μου θυμώνεις
που σου λέω δύο πράγματα.

Από αγάπη,
από έγνοια το κάνω!
Δεν είμαι πορθητής εγώ
γι αυτό και δε νικάω!
Δεν είμαι λαιμαργός
γι αυτό δεν αποκτάω...

Ζηλωτής είμαι
κι αγωνίζομαι
για την "υπό τον ήλιο..."
περίφημη θέση,
αυτό που οι άλλοι
οι μπασμένοι στα πράγματα
ονομάζουν:
απαγορευμένο καρπό!

Καταλαβαίνεις λοιπόν
την έγνοια μου.

Σε ζεστή παλάμη

Μικρή μου πασχαλιά,
διστάξεις
ν'ανοίξεις φτερά.
Ζεστή και στέρα η παλάμη
κι εσύ πατάς καλά.
Νιώθεις τη λίγη θαλπωρή
π' αναζητάς,
και η καρδιά σου
το πέταγμα αρνείται.
Παιδί είναι 'το
που σε κρατά
και όμοια το μυαλό του...
Βιάσου λοιπόν και πέταξε.
Μόλις και προλαβαίνεις!

Θα μηνύσω

"Δεν είσαι μαζί μου...
 Άρα είσαι εχθρός μου!
 Θα μηνύσω λοιπόν
 τα καθέκαστα,
 όπως εγώ τα είδα,
 όπως εγώ τα συνέλαβα
 ή ακόμη
 όπως εγώ τα έπλασα...
 κι εσύ περίμενε.
 Θα δεις,
 τι σε περιμένει!"

Έτσι είπε.

Ποιητή μου!

Αχ ποιητή μου!
 Τραγουδιστή του Μερακιού
 του Άγνωστου
 του Νοητού
 του Μύθου του Αιώνιου
 που πλέκεις
 και ξεπλέκεις
 Υπόνοιες
 και Μνήμες...

Πόσο κοντά σου
 νιώθω!

Δε θέλω να σε πικράνω

Δε θέλω να σε πικράνω...
 με τη στιχομυθία όμως
 δεν θα αποβείς
 Μύστης,
 Ηγήτωρ ή Μάντης!

Τα γεράκια πλήθυναν
 και ο ουρανός χάθηκε
 από τα μάτια μας.
 Ένα γκρίζο σύννεφο
 κρέμεται απάνωθ'έ μας
 δυσοίωνο, απειλητικό
 δυσανάγνωστο
 όπως το χρώμα του.

Γράψε όμως
 στους στίχους σου
 αν θες,
 πως ο ανθρώπινος πόνος
 παραμένει αιώνιος,
 πως ο θάνατος είναι
 το τελευταίο καταφύγι,
 και πως η λύτρωση είναι
 το πιο όμορφο παραμύθι!

Μύστης

Μύστης
και Μάγος
και Ηγήτορας
νά 'τος επιτέλους...
Το πλήθος που ακολουθεί...
αλαφροϊκιωτοι είναι
σαν αυτόν.

Οι άλλοι,
του μόχθου συνακόλουθοι,
γλύφουν τις πληγές τους
και βαλσαμώνουν την πίστη τους
για την αιωνιότητα!

Είχε μαγέψει

Είχε μαγέψει
η σερενάτα του,
στην πανσέληνο.

.....

Τότε ήταν
που πίστεψε
ότι Μάγος ο ίδιος
είχε λύσει τα μάγια
της ανθρώπινης μοίρας του.
Ήταν λοιπόν έτοιμος
για το επόμενο:
ν' ανοίξει
την πόρτα του ουρανού
και να ψάξει
για τον Αμέθυστο Μάγο
της αιώνιας χαράς!

.....

Άνοιξαν πόρτες...
αλάθητο ήταν λάθος:
ήταν του Άδη,
ήταν του χάους
κι εκείνος
τις πέρασε όλες...
σαν όλους τους θνητούς
όταν κάνουν το ίδιο
θανάσιμο λάθος!

Απαράλλακτος σου

Ήθελα να καταλάβω.
Είπα λοιπόν,
πως φοράς ασπίδα
από μάλαμα,
κι εκείνος γέλασε.

Η δική του,
-από διαμάντι αληθινό-
δεν είχε ταίρι...
είπε.

Τον κύτταξα:
ήταν απαράλλακτός σου:
ένας ακόμη εγωιστής!

Το σεμνό όστρακο!

Της Νεράιδας μου
την πόρτα θα χτυπήσω,
για το σπάνιο όστρακο
με τη μαύρη καρδιά.

Το φυλάει καλά
η μάνα του η θάλασσα.

Μου μήνυσε λοιπόν
ότι θα της μιλήσει
κι ότι εκείνη
-η θάλασσα-
θα μου κάνει τη χάρη,
για χάρη της!..

Έστειλε λοιπόν
το αλογάκι της
φορτωμένο
το πλατύφυλλο φύκι,
όπου είχε χαράξει
με κόκκινο κοράλι:
"Έλα!"

Ω! Τι τιμή
να μπορώ να γνωρίσω
το σεμνό όστρακο
που δεν κομπάζει
για τον πολύτιμο καρπό
που κουβαλά
στον κόρφο του!

Σερνικοθήλυκο τρανό

Σερνικοθήλυκο τρανό
ετούτη η Αμαζόνα!

Καβάλα πάει στην ερημιά
γυρίζει κορφοβούνια,
μα σα στη θάλασσα πατά,
τα μάγια της...
πώς λύνονται!

Νεραϊδικό και χύνεται,
πανεμορφη γυναίκα...
Δίνεται και λυτρώνεται
και χαίρεται κοντά της,
καθώς βουβή κι αμίλητη
φυλάει τα μυστικά της!
“Θάλασσα, θαλασσάκι μου...
Αχ, κι είσαι το μεράκι μου!”

Το μυστικό μου!

Τρέμω
μη το μυστικό μου
μάθει!

Τις νύχτες του μιλώ
για τ' άστρα,
το αγιάζι,
τα σύννεφα...

Πλέκω τραγούδια
και τον στολίζω
με τριαντάφυλλα...

Διώχνω τον γκιώνη
από την αυλή
και με του Πάνα
τον αυλό,
την ψευδαισθηση
της χαράς,
καλλιεργώ.

Να πιστέψει
πως με κατέχει
και να νιώσει βασιλιάς
στον αχερώνα του!

Αυτό θέλω!

Αγίων μετάληψη

“Παλάμη μου ζεστή...
που τ’ άγγιγμά σου
δροσιζει
το ακάθι του πόνου”.

Σκύβω,
ασπάζομαι
το σημάδι της καρδιάς
το παινάδι της ψυχής...

“Κόπου σταγόνες είναι
και μόχθου αίμα...
Πιάσε το πάλλευκο μαντήλι
το μοσχοσαπουνάτο...
κι ακούμπησέ το μου...
παρηγορήτρα μου!”

Χάδι σεβασμού,
και Αγίων μετάληψη
είναι!

Μη μ' αγαπάς!

Στο μαυροπίνακα της τύχης...
χαραγμένο
θα βρεις τ' όνομά μου!

Λένε πως μαύρο πρόβατο
κι απολωλός πως είμαι,
και σώμα χαμένο...

Πρόσεχε
να μη μ' αγαπήσεις
και μη ρωτάς για με...
Μην χάνεις τον καιρό σου!

Τυφλή αν είναι η αγάπη...
το ξύπνημα στον εφιάλτη
είναι θανατηφόρο!
Έτσι δε λένε;

Στην αγορά των πληβείων

Στην αγορά των πληβείων
φύτρωσε σπάνιος αϊτός!

Με τη φλογερή ματιά του
Ζύγιζε,
σαΐτευε κεραυνούς
και μάλαμα έλιωνε.

Ο κουρσάρος δεν είχε ψυχή.
Δεν αντιλαμβανόταν
τους αληθινούς θησαυρούς.
Ο Άρχοντας
μυημένος στην εκτίμηση
σπανίων ευρημάτων
και παρομοίων θησαυρών,
σκλάβωσε για πάντα
τον υπέροχο αϊτό,
χαρίζοντάς του
την ελευθερία του.

Άκουσα το Μύθο

Στο καπηλειό
των ονειροπαρμένων
άκουσα το Μύθο
να ιστορεί
το πάθημα του Νουνού,
που σαν είχε βαφτίσει
από καιρούς
τη Μαγιοπούλα,
την είχε κιόλας τάξει
στον Καλοκαιρινό.

Ο βοσκός
που κατείχε τα βοσκοτόπια
τις χάρες του βουνού
και τα ξωτικά του
και είχε πειστεί
πως η Μαγιοπούλα
του ανήκε,
τσουβάλιασε το Νουνό,
λυτρώνοντάς τον
από το τάμα του.

Σφιχτοφυλώντας
τη Μαγιοπούλα
χάθηκε μαζί της σε σπηλιά
που ξωτικά τη φύλαγαν.

.....

Ακούγονταν, λέει,
γέλια, χαρές και ιαχές
κι ανάμεσό τους, θρήνοι...
Ήταν, λέει,
ο Έρωτας του βοσκού,
μεγαλύτερος
απ' τα γυρίσματα του χρόνου...
μεγαλύτερος κι από τον Άδη!..

Το πιθάρι

Έτριψα το πυθάρι
του *μαϊάνδρου*
με πανανθρώπινη ευλάβεια.

Έφαγα
την απολιθωμένη μάζα του
πληγώνοντας τις παλάμες μου
κι έγλειψα
τη σκόνη της προσεκτικά.

Οι φωνές που εκλιπαρούσαν
στον πόνο της διαδικασίας,
σιώπησαν ξαφνιασμένες,
έκθαμβες
στη θαυμάσια όψη τους.
Πώς έλαμπαν!
Πορφυρούς ήτο ο μαϊάνδρος
ο σφιχταγκαλιασμένος
το πιθάρι!

Και ω του θαύματος!
Αλλοιωμένες οι φωνές
-μαυλιστικοί ήχοι-
ξεχυλίζουν τη χοάνη...
Με πάθος και συγκίνηση
μέλπουν:
"Αρχαίο πνεύμα αθάνατο!.."

Κι εγώ πώς καμαρώνω!

Φοινικιά

Τη φοινικιά αγάπησα
το αρχοντικό της ύψος
την άψογη κορμοστασιά
το καθαρό της φύλλο...
Μα τον καρπό φοβήθηκα
τον πολυσκουπιδιάρη...

Τώρα ακριβά πληρώνω τον
και πώς ν' απογλυτώσω;

3. Σταχυολόγηση

Στη "Νάνα" με αγάπη!

Παραδέρνω ακόμη!

Μη σου φαίνεται παράξενο.
 Γιατί αν νόμισα
 πως είχα ξερριζωθεί,
 είχα επίσης πιστέψει
 ότι θα ριζώνα επιτέλους...

Το χώμα είναι γόνιμο!
 κι αν οι πέτρες ιδρώνουν άλμη,
 συχνή η βροχή,
 η χλόη δροσερή
 και παπαρούνες
 φλόγα.
 Αλλοπαρμένη γη!
 Από το κάρβουνο
 φυτρώνει νια η ζωή!

Όμως... οι Μεσόγειοι
 αρνούνται να λυτρώσουν
 το Δυσσεά!
 Είναι πηγαίο...
 Δεν ξαποσταίνει
 στο Νότο,
 κι ας είναι “γης-πατρίς”!
 Παραβλέπει
 ανατολή και δύση
 ουρανό, γη, θάλασσα...
 -λες και διαφέρουν στο Βορρά-
 και παγετώνας
 του πλακώνει την ψυχή.

Βλέπει φαντάσματα,
 και αντί για μύλους,
 με τους δικούς του...
 κονταροχτυπιέται!

Γιατί οι άλλοι
 -απόγονοι σκληρών πολεμιστών-
 δεν χαμπαρίζουν από τέτοια,
 ούτε χαρίζουν κάστανα!...

Ταξιδιάρικα φιλιά

Αμέτρητα πουλιά
 τρεμουλιαστά, λαχταριστά
 τα ταξιδιάρικα φιλιά
 πετούν
 νά 'βρουν τ' αγαπημένα,
 να ενωθούν
 να ζεσταθούν
 τα ταλαιπωρημένα.

Στα χέρια και στα μάγουλα,
 στα μέτωπα, στα μάτια,
 σε πρόσωπα νια και ζεστά,
 σε γκριζιασμένα νιάτα.

Φευγάτα μάτια,
 χείλια μου
 πόσα φιλιά να στείλω;
 Πόσα να στείλω
 για να 'ρθεις,
 πόσα για να σε πείσω;

Αν η αρμόρα του ματιού
 τη γεύση τους πικραίνει
 γλυκειά η καρδιά
 που επιθυμεί
 και πιο γλυκό το στόμα.

Τα πράσινα μάτια σου

Καλή μου Νεράϊδα
 τα πράσινα τα μάτια σου,
 η γαληνεμένη δροσιά τους...
 τη βασιλεία της ελπίδας
 μου υπόσχονται.
 Τα εμπιστεύομαι.

Πράσινα είναι τα μάτια σου
 κι άπειρα τα πιστεύω τους
 στον κόσμο της προσημονής...

Και νά 'μαι!
 Έχω πειστεί
 κι αποδεχτεί
 καλά τε και τρωτά:
 την ελπίδα να μην απελπιστώ
 στις ελπίδας μου την απελπισία!..

Πραγματοποιήσιμη
 η ελπίδα, παραμένει,
 ως πιθανότητα
 στο παρασκήνιο
 της καθημερινότητας,
 χωρίς να την καπηλεύεται
 η απελπισία
 που καιροφυλακτεί.

Όχι όμως το φως

"Όχι... δεν μπόρεσα
ν' αντιληφθώ το ποιόν του...
Είχα μαγευτεί
από το παπιγιόν του!
Τι σημασία είχαν όλα τα άλλα;"

"Αντίκρυσες
επιφανείς λάμπεις...
-νόμισες-
μα ήταν παρακάμψεις,
στερημένες φωτός!

Έτσι ηττημένος
πέρασες στην υποχώρηση
και μεσ' στην παραχώρηση
ξέχασες:
τα παπιγιόν χρειάζονται
ξεσκόνισμα...
κάθαρση ουσιαστική...

Η πλήρης εξυγίανση
υπονοεί την ύφεση
που υπηρετεί στην άφεση
δεινών αμαρτημάτων!"

Αρετούσα

Βάτος άκαυτη
η γλυκοφιλούσα
μήλα γλυκά, άκρατα,
τα κόρφια της...

Τι να τις κάνω
τις Κερκυραϊκές μαντόλες
και της Λευκάδας
τα όμορφα τσεμπέρια!

Την αρετή της Αρετούσας
διαφημίζει το περιοδικό
και λάδι αγνό
για το καντήλι του Αγίου,
που ενέχυρο
τον βάλανε οι νησιώτες...
μήπως και ξεπληρώσουν
με θείους οικτιρμούς
τα χρεωστούμενα...

Το άκουσα
και δεν το πίστεψα:
πόσο φτηνά ξεπουλάμε
σήμερα τους Αγίους!

Άνω τελείες!

"Πολλές οι άνω τελείες
που διακόπτουν,
στις απαντήσεις σου!"

"Και τι μ' αυτό;
Η δική μου γενιά
έχει
άλλη επιχειρηματολογία...
άλλη προσέγγιση
και άλλη νοοτροπία..."

"Και η δική μου τα είχε
όλα αυτά,
στα χρόνια σου!.."

Το στέμμα σου

"Το στέμμα σου
κυρά μου
το τίμησα
με επετείους αγάπης!"

"Έτσι έπρεπε!
Σε συνέφερε.
Αυτό σ' έκανε
επιφανή,
ανόητε!"

Ζωή μου ακρωτηριασμένη

Ζωή μου
ακρωτηριασμένη,
μάταια αγωνίζομαι
για να σε γιάννω!

Και το παπαγαλάκι
της Αρετής
είχε αποφασίσει
πως ήθελε
να μείνει τελικά,
καθώς οι σύντροφοί του
είχαν πετάξει,
αφήνοντάς το πίσω τους
χωρίς καμία τύψη...

Σποράκια πολλών ειδών,
νερό καθαίο
και φρέσκο κομμάτι κιμωλίας...
-όλα σ' ένα χρυσό κλουβί!
Καλά ήταν,
δεν άντεξε όμως...

Γιατί τ' ακρωτηριασμένα
μέσα του
το είχαν ήδη θάψει
ζωντανό.
Η τελευταία πράξη
ήταν το τυπικό μέρος
του θανάτου του!

Κόματα

Κόματα...
αγριεύετε την απόσταση
κι αγκυλώνετε
επάνω μου
το άγχος της!

Με δέσατε
στο βράχο της υπομονής,
όπου ποδοπατούμαι
ανελέητα!
Με ταξιδεύατε
στα άδυτα
του κάτω κόσμου
και στην έρημο νησίδα,
κυρίαρχοι οι λωτοφάγοι
μακελεύουν
τους παρείσακτους,
εμένα, εμάς!

Στείλτε επιτέλους τον αίτό!
Καθόλου δεν πειράζει
αν κατασπαράξει
τα μέσα μου!
Έτσι τουλάχιστον
θα δικαιώσει
την υπεροψία της φήμης
του αδικημένου!

4. Τα κοινά και τετριμμένα...

*Στους άντρες της ζωής μου:
Γιώργο,
Παναγιώτη, Μάριο, Αλέξανδρο, Μάρκο*

Γλυκόπικρη ζωή

Γλυκόπικρο το κέρασμα
 κυνική, αδυσώπητη
 αρπακτική,
 η κοφτερή η ματιά σου.
 Εντελώς ανεξήγητα,
 ούτε που με πειράζουν.

Ζεμμένος στα θέλω σου,
 το διασυρμό
 της περηφάνειας μου,
 την καταστολή της γνώμης μου,
 το αχρίστευμα των πίστεών μου...
 καθόλου δεν σου καταλογίζω.

Εδώ πού έφτασα,
 -μαθημένος στα παραπάνω-
 αδυνατώ ν' αρνηθώ
 το λιμνασμα,
 νούφαρο
 που αδυνατεί
 ν' αντιμετωπίσει
 με το ξερρίζωμά του,
 την όποια άλλη
 κατάσταση.

Πιστεύω

Πιστεύω ότι η φοινικιά
είναι τόσο ψηλή
όσο χρειάζεται
για να είναι περήφανη,
τόσο ίσια
για να κολακεύεται
για την κορμοστασιά της,
και τόσο γυμνή
που να μη μπορεί να κρύψει
τα παραπάνω...

Ο ταχυδρόμος

Ο ταχυδρόμος πέρασε
κι άφησε γαρύφαλλο
στο περβάζι σου.
Να σου θυμίσει ήθελε
πως ακόμη κι όταν
το σύννεφο είναι βαρύ,
κρύβει πίσω του
τον ήλιο.

Περνάει μηνύματα
αφήνοντας
χαρούμενες επικοινωνίες,
σχετικά άσχετες
με την "ποταπή" δουλειά του,
που όμως πηγάζουν
από την ιδιαιτερότητά του
να μαντεύει,
πως τα ωχρά χείλια,
δεν πανιάζουν τυχαία,
αλλά γιατί τα έχει χτυπήσει
κεραυνός...

Ξεπεζεύει λοιπόν την αχτίδα
και χρησιμοποιώντας το μύθο,
γιατρεύει τον πόνο
του κεραυνόπληχτου,
ο άνθρωπος!

Να μη σου πω
πως έχει ακόμη,
το κοκκαλάκι της νυχτερίδας
σταυρωμένο στο στήθος του,
παρηγοριά για τις καρδιές
που ψάχνουν
να συνταιριάσουν
την ανάγκη τους.

Μόλις λοιπόν ακούσεις
τα πουλιά
να κελαϊδούν χαρούμενα,
τρέξε στο περβάζι
του παραθύρου σου
και κτύταξε
για το γνωστό σημάδι:
ένα κόκκινο γαρύφαλλο
και την ηλιαχτίδα δεμένη
να το τυλίγει όμορφα.
Πόσο είναι ερωτευμένος!

Κοκόνα σου

Σε μια στιγμή
 ερωτικής έξαρσης
 πού ένιωσες πως ήμουν
 πότερο από δική σου,
 -μέρος της πλευράς σου...-
 μ' αποκάλεσες
 "Κοκόνα σου!"
 κι έκτοτε ήταν τ' όνομά μου
 για σένα,
 για τους δικούς...

Κύλησε ο χρόνος
 και πια δεν είμ' "εκείνη σου".
 Αλλεπάλληλα κύματα
 έσβησαν και τη χόβολη
 και βαρύ σύννεφο έγλυψε
 και τις τελευταίες σκιές
 πού 'κρυβε η γη
 πέρα από το δέρμα της.

Όμως καλέ μου...
 Παραμένω η κοκόνα σου
 για πάντα...
 έστω και ως " η πρώην"!
 Κι αν δυσπιστείς
 θυμήσου
 πως έχω τιλοφορηθεί
 -προ πολλού-
 και διατελέσει -επί πολύ-,
 "η γλυκύτετη πλευρά σου".
 Νόμιμα λοιπόν κατέχω
 τη θέση μου στο είναι σου.

Η σχέση μας
 χάραξε ανεξίτηλα
 σημάδια στην ψυχή σου,
 -όμοια και στη δική μου-
 αν όχι στο κορμί σου...

Καλό... κακό... έτσι είναι!

Μορφολογία...

Η μορφολογία της επιφάνειάς σου
είναι ανώμαλη
το κλίμα σου αβάσταχτο
και η σεισμικότητά σου
απειλητική.

Παρά ταύτα έχω μάθει
να σε ανέχομαι
να σε υποφέρω
και να σε αγαπάω ακόμη.

Φαντάσου πόσο μαζοχιστής
μπορεί να είναι ο άνθρωπος!

Καλοσύνη σου!

Καλοσύνη σου
να υποχωρήσεις
μπροστά σ' εκείνα
που θεώρησες
ότι όφειλες...
Ούτε που έλαβες
ως μέτρο
το κοινό δίκαιο.

Γιατί καλέ μου φίλε
σίγουρα γνωρίζεις
ότι στον κόσμο μας
όσα περισσότερα δίνεις
τόσο πιο ηλίθιος
θεωρείσαι.

Στην εφορία παραμέρισες
για να περάσει
πρώτα, ο άλλος,
παραβλέποντας
το δικαίωμά σου
να πληρώσεις πρώτος
και να ξεμπερδεύεις
από την χρονοβόρα ουρά.

Όμοια στον κινηματογράφο,
όταν έδωσες τη σειρά σου...
στην πολύμετρη
για τα εισιτήρια ουρά.

Και στην εκκλησία
παραχώρησες το στασίδι σου
ενώ, καθώς πονούν
τα γόνατά σου,
το είχες ανάγκη.

Τώρα,
ύστερα από πολυκαιρία
υποχωρήσεων και παραχωρήσεων
προς όλες τις κατευθύνσεις,
κάποιοι
σε έχουν κατονομάσει *ηλίθιο*
«σα δεν ξέρεις
τι σου γίνεται!»

Όμως εσύ,
κι αν ακόμη σε ποδοπατούσαν,
θα έκανες ακριβώς το ίδιο...
Έτσι γεννήθηκες
και δε χαλάς τη ζαχαρένια σου:
είσαι μια ζεστή ηλιαχτίδα
στο αδιαπέραστο από τη σκόνη
περιβάλλον μας.

Είσαι ο άνθρωπος!

Το τάσι των φαντασμάτων

"Η ζωντανία της
 - λάμπει αιώνια
 στο περιβόλι της χαράς-
 μυρίζει
 γήρας, φθορά, σήψη.

*Στο τάσι των φαντασμάτων,
 όλα ανεξαιρέτως:
 υποφέρουν τα ανιάτα:
 Ζωή = θνησιμότητα.*

Και η γηραιά κυρία
 δικαίως και νόμιμα
 μοιράζεται την τύχη
 των ξένων της".

Δεν ξεχνώ...
 Στη διατριβή μου
 με τη ζωή...
 έχει σημασία
 η αξία του μήκους...
 που φέρει κανείς στο τάσι
 των φαντασμάτων.

Υποκριτής = αγενής

Δε μου αρέσουν
 οι υποκριτές
 για την... αγένειά τους.

Υποτιμούν τη νοϋμοσύνη
 του απέναντί τους,
 είναι πρόχειροι
 είναι αυθάδεις.

Μοιάζουν με το φυτίλι.
 Κι αλοίμονο
 αν ο απέναντί τους
 είναι το μπαρούτι...

Να πω...

Να πω, πως
 η ζωή μου
 είναι ωραία;
 Πως αυτό οφείλεται
 στις επώδυνες συγκυρίες της;
 Πως αυτές μ' ενδυνάμωσαν
 μ' έμαθαν
 ν' αξιολογώ την αρετή,
 και την αγάπη;
 Πως αυτές
 -οι όποιες συγκυρίες της-
 μ' έφεραν κοντά
 στους ανθρώπους
 κι αποκάλυψαν
 το κόστος της αξίας της;

 Αληθινά... δεν ξέρω πια!

Άλογη τρικυμία

Πίσω μου... Κυττάζω...
 Γύρω μου...
 Άλογη τρικυμία
 κυριαρχεί.
 Συντρίμια βυθισμένα
 σε άμετρη πίκρα.
 Έτσι... απόθμενη,
 παραμένει
 και η δική μου έγνοια...

.....
 Ταιριάζω μ' εσένα!..
 Σε κυττάζω από κοντά
 και πρασινίζεις!
 Μου θυμώνεις
 που ερευνώ
 και που καλοκυττάζω.
 Με πείσμα φυλάγεις
 τα μύρια τα δεινά:
 συντρίμια
 και κουφάρια στοιχειωμένα,
 ωδύνες και απελπισίες,
 καρδιάς, τις άπειρες ρωγμές.
 Ψυχές καταραμένες,
 τα σπλάχνα σου μολύνουν
 σαν αποζήτησαν
 στο έλεός σου, καταφύγιο.
 Να συγχωνέψουν
 τη δική τους τη φουρτούνα
 με τη δική σου...
 ικέτεψαν!
 Τις αγκάλιασες!

.....
 Ποια κρύβεσαι,
 πίσω από την υδάτινη μάσκα;
 Είσαι η μεγάλη εξομολόγος;
 Απολυμαίνεις το μίasma
 και σιγάζεις τον πόνο;

Άγια είσαι μητέρα
που φορτώνεσαι αγόγγυστα
στη φυκιασμένη μήτρα της
το δύστυνο;

Ή μήπως είσαι η ευχή
που λύνει την κατάρρα;

.....
Αδιάκριτα ρωτάω...
αν πονάς,
αν αντέχεις το φορτίο
της ωδόνης,
πώς εξαγνίζεις
το μολυσμένο σου κορμί...

.....
Η καρδιά μου
-τρικυμισμένη μια ζωή-
τη δική σου μοιάζει.
Συντρίμια φορτωμένη
και ρωγμές που
αιμορραγούν.
Πονάω...
ανελέητα πονάω
σαν δεν υπάρχει γιατρεία,
και υπομένω...
γιατί επιβάλλεται!

.....
Άλλοτε όμως... με ξεγελάς
Νεράιδα μου!
Εκ του μακρόθεν
είσαι η χαρά Θεού:
γαλάζια, λαμπερή,
ξάστερη σαν τον ουρανό
που καθρεφτίζει το γυαλί σου.

Έχω μάθει κι εγώ να μεταμφιέζομαι...
Και μάλιστα πειστικά...

.....
Τελικά, δεν ξέρω ποιος μιμείται, ποιον!

Δεν γνωρίζεις

Είσαι άπειρος... δε γνωρίζεις...

.....
 Ζούμε στο άσυλο των τρελών,
 στο τάσι των φαντασμάτων ζούμε
 και η ανακύκλωση της ζωής
 είναι νόμος της φύσης
 και όχι παράγωγο πολιτισμού.

.....
 Τα υπαρκτά οριοθετούνται:
 δεν υπάρχει τρόπος
 ν' αλλάξουν πορεία
 ή να την επιμηκύνουν.
 Γέννηση-Θάνατος,
 Θάνατος-Γέννηση...
 Φθορά-Ανανέωση,
 Ανανέωση-Φθορά.

Η ύπαρξη
 δεν είναι παράγωγο πολιτισμού...

.....
 Δεν αλλάζει η φορά των πραγμάτων:
 η αριστοκρατία του πλούτου
 κατηύθυνε...
 κατευθύνει...
 θα κατευθύνει...
 Άρα... δεν είναι εφικτή
 η απομάκρυνση ή η απομόνωση
 της δημοκρατίας
 από την κεφαλαιοκρατία.
 Αν δεν την ενδυναμώνει...
 Σίγουρα την κατευθύνει.

.....

Οι πληροφοριοδότες,
 οι νομικοί... οι πολιτικοί
 -εκ των πραγμάτων-
 επιδιώκουν την παντοδυναμία.
 Δεν ξέρω γιατί οι τρελοί έποικοι
 της δημοκρατίας
 πιστεύουν στη δικαιοσύνη
 -ούτως γαρ είθισται!-
 Γιατί -ανοιχτομάτισσα-
 έχει διαγράψει τη Θέμιδα
 κι αδιάντροπα δικαιώνει
 το δίκαιο του δυνατού.
 Η δικαιοσύνη δεν είναι
 ο ήλιος της δημοκρατίας...
 παρά ο προβολέας της δύναμης
 και μάθε επιτέλους
 να μην μπερδεύεσαι!
 Το χρυσάφι
 έκανε πάντα σωστά τη δουλειά του...
 Ε! κάποτε γίνονται και λάθη
 και τότε απονέμεται:
 η «δίκαια... δικαιοσύνη».

.....
 Δημοκρατία μας
 κατάντησες Καρνάβαλος!
 Οι αγγελιαφόροι των δεινών
 -ταλέντα πουλημένα-
 Πασχίζουν, ανασύρουνε
 τ' άδυτα εκ των αδύτων
 και
 -Ω, δημοκρατική ισχύς!-
 μέλπουν και μέλπουν
 «τ' άσματα των ασμάτων!»

Πώς να ξεφύγεις τη φύση σου
 άνθρωπε;
 Αν δεν ήταν εκείνοι,
 θά 'σουν εσύ...
 απaráλλαχτός τους...
 έτσι λειτουργεί το τρελοκομείο...
 Να ξεφύγεις βουλεύεσαι;
 Ποιο δρόμο;
 γιατί έτσι κι αλλιώς...
 όλοι τους οδηγούν
 με μαθηματική ακρίβεια εκεί...

Στην πολιτεία
 κι αν ρημάζουν τα κτίρια,
 καινούργια ζωντανεύουν,
 αλαζονείας πύργοι αλαλιασμένοι
 Καινούργιες γέφυρες
 ύπαρξης-απουσίας
 κι εμείς περπατούμε
 κυττώντας τα σύννεφα
 ν' αρμενίζουν απάνω μας
 και ξέρουμε
 για το χτες, για το σήμερα,
 και μαντεύουμε για το αύριο...
 Όλα προσπερνούν
 σκιές μιας άλλης, παρουσίας,
 της αληθινής,
 της αντικειμενικής ανυπαρξίας...
 Όλα αρχίζουν εδώ
 όλα τελειώνουν εδώ!..

Άκουσε... Δεν υπάρχει φως...
 Και τα κεριά άδικα χρησιμοποιούνται
 Πρόχειρη παρηγοριά των επομένων!
 Άφησέ τα λοιπόν όλ' αυτά!
 Να είσαι έτοιμος
 και τα σημάδια να προσέχεις:
 τη δροσοσταλιδα...
 την ασπρόμαυρη πεταλούδα
 το κυπαρίσσι...
 (όσο κι αν αργήσουν,
 θα φανούν)
 θα συντροφεύσουν το πέταγμά μας
 από τη βαβούρα του τρελοκομείου
 στην αιώνια βεβαιότητα
 από την παράδεισο στο σκοτάδι.

.....
 Το παιχνίδι που έχει αρχίσει,
 βαθαίνει.
 Να προλάβουμε
 να χαρούμε το επιφανειακό φως,
 το ανίκανο να ζεστάνει
 τις ρίζες μας
 να διαπεράσει το χώμα μας
 να αναστήσει το σώμα μας
 με το φιλί του!

.....
 Φιλιά... Φιλί ζωής...
 φιλί αγάπης...
 Φίλα μου,
 το στόμα φίλε, φίλα μου
 -δεν πειράζει η πίκρα του,
 η πίκρα σου!
 Και το μέλι
 πικρό γίνεται στο χωνευτήρι.
 Θα πάρεις κάτι από την πνοή μου
 θα πάρω κάτι από τη δική σου
 θα μπολιαστείς από την ψυχή μου
 κι εγώ από τη δική σου.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ

Περιεχόμενα

Τίτλοι	Σελίδα
<i>Ι. Γλυκειά μου Αρμούρισα</i>	
<i>Α'. Οδός Πάθους</i>	
Γλυκειά μου Αρμούρισα	9
Ο Σταυρός του Νότου	10
Καλημέρα	12
Αλληλούϊα!	13
Στο Βόσπορο	15
<i>Β' Νημέρτεια</i>	
Ψάχνω	19
Μέτρησε	20
Μίλα εσύ!...	21
Η Μοίρα	22
Το δαχτυλίδι	23
Ο Καύκασος	24
Αστέρας του Νότου	25
Το τραγούδι της Γοργόνας	26
Το μάτι...	27
Βούκινο...	28
Η φωνή σου	29
Αγριππίνα	30
Ο βούρκος	31
Αλάβαστρο	32
Κασσιανή... Κασσιοδώρου...	33
Το χρέος	34
Τα λιοντάρια...	35
Παντιέρα	36
Άπλωσα	37
Φίλη της φίλης μου	37
Τραγούδια...	38
Διαθλασμένο μέτρο	39
Το Σολφέζ!	40
Το ποτιστήρι	41
Η ενοχή της Φαινομενικότητας	42
Ηλέκτρα	42
Amicus... amici	43
Στεναγμοί!	43
Δώρα...	44
Να ξαγρυπνάς	45

Μάγια...	46
Η Λήθη	47
Ξαναγύρισες!	48
Στον έβενο...	50
Ο Άγγελος	51
Στου χρόνου το γύρισμα	53
Συνήθως	55
Τη Χαρά...	56
Το θέατρο....	57
Η γνώμη σου	58
Η γοητεία	59
Μην αρνηθείς	60
Ήρθα!	61
Το πλεχτό	62
Απόγονος	63
Γιαγιά	64
Στη Δωδώνη	66
Στον Ανθώνα	67
Του Δικαίου Σταυροφόρος	68
Το κρεμασμένο Ησυχαστήριο	69
Μάνα μου!	70
Σκιές	71
Στο αρχαίο Θέατρο	72
Οι φίλοι...	73
Η Ταυτότητα	74
Καλή μου Νεράιδα...	77
Το τραγούδι σου	78
Ο Λόγος σου	79
Τα Βρεχτοκούκια...	79
Γαϊτανάκι	80
Γαβριάς	80
Τη γαλέτα	81
Τοξοφόρος	81
Η τζίφρα μου	82
Η σύληση	82
Στημόνιασμα κι υφάδι	83
Πας μη δούλος = βάρβαρος!	83
Γ' Ατέρμονος Κύκλος	
Γεδεών	87
Μάνα μου άγια!	89
Πανικός	90
Η οργή μου... για τη δική σου	91
Τον αετό, τ' αστέρι, το Σταυρό	92
Κοινός πηλός!	93
Ευεργέτες!	94

Σκλαβοπάζαρο!	95
Καληνύχτα!	96
Ο ηλίθιος!	97
Οι αγγελιαφόροι τα είπαν!	98
Σώματά μου... αχ! Μάτια μου!	99
Άρτος ο επιούσιος	100
2. Προέκταση	
Λωτοί	104
"Τους Άγιους Τόπους να λευτερώσουμε... Θέμε!"	105
Η φυσική οδός	106
Η λύπη μου	107
Σε πρόδωσαν ξανά και ξανά...	108
Όλο ρωτάς	108
Το θάνατο φοβόταν!	109
Βιάζομαι ν' αρπάξω το σύννεφο	110
Χαράζεις	111
Τι έγγραψες λοιπόν;	112
Ο ύπνος μου ο ζηλιάρης	112
Δε γνωρίζω	113
Πλατανόφυλλο	114
Στο φως	115
Άγγελέ μου!	116
Τα ακροδάχτυλά σου	117
Το σαλιγκάρι κι ο βράχος	118
Μ' ενοχλεί	119
Βάτραχος ήταν!	120
Κράτα με	121
Σου γράφω	122
Κλεψύδρα	123
Δε θα φροντίσω	124
Μια οργιά η λαχτάρα μας...	125
Η γαλήνη	126
Στα παζάρια των άστρων	127
Μάτι πράσινο	128
Μίλα μου	129
Έλα λοιπόν!	130
Αψίδα δάφνης!	130
Καληνύχτα!	131
Η "καλημέρα"	131
Μη με ρωτάς	132
Δε χρειάζομαι εξομολόγο	132
Ξέρω!	133
Οι δύο όψεις	133
Τελικά!	134
Δε γίνονται αυτά	134

Στην άλλη όχθη λοιπόν	135
Ψάχναμε!	136
Η πόρτα έκλεισε	136
Ζηλωτής είμαι	137
Σε ζεστή παλάμη	137
Θα μηνύσω	138
Ποιητή μου!	138
Δε θέλω να σε πικράνω	139
Μύστης	140
Είχε μαγέψει	141
Απαράλλακτός σου	142
Το σεμνό όστρακο!	143
Σερνικοθήλυκο τρανό	144
Το μυστικό μου!	145
Αγίων μετάληψη	146
Μη μ' αγαπάς!	147
Στην αγορά των πληβείων	148
Άκουσα το Μύθο	149
Το πιθάρι	150
Φοινικιά	151

3. Σταχυολόγηση

Παραδέρνω ακόμη!	154
Ταξιδιάρικα φιλιά	155
Τα πράσινα μάτια σου	156
Όχι όμως το φως	157
Αρετούσα	158
Άνω τελείες!	159
Το στέμμα σου	160
Ζωή μου ακρωτηριασμένη	161
Κύματα	162

4. Τα κοινά και τετριμμένα

Γλυκόπικρη ζωή	166
Πιστεύω	167
Ο Ταχυδρόμος	168
Κοκόνα μου	170
Μορφολογία	171
Καλωσύνη σου!	172
Το τάσι των φαντασμάτων	174
Υποκριτής = αγενής	175
Να πω...	175
Άλογη τρικυμία...	176
Δε γνωρίζεις	178

Η Πιπίνα Έλλη (Elles), ζει και δημιουργεί λογοτεχνικά και καλλιτεχνικά στο Σύδνεϋ

